

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 11. NOVEMBER.

Koledar Apostolstva molitve za november 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Duhovniki-domačini v misijonih.

Mesečni zaščitnik: sv. Stanislav Kostka (13.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Poned.	Vsi svetniki	Skrb za večno srečo	Bela peč	Sromlje
2 Torek	Verne duše	Duše v vicah	Lj. hiralnica	Markovec
3 Sreda	Viktorin š. m.	Dostojnost v noši	Ustje	Kapele
4 Četrtek	Karel Borom. š.	Pokorščina sv. Cerkvi	Col	Artiče
5 Petek *	Caharija	Srečna zadnja ura	Črni vrh P.	Koprivnica
6 Sobota	Lenart op.	Cerkev v Mehiki	Kropa	Zabukovje
7 Nedelja	24. p. Engelb. š.	Častilci Srca Jez.	Jesenice	Zdole
8 Poned.	Klavdij in tov.	Indijski misijoni	Novo mesto	Sl. Bistrica
9 Torek	Božidar m.	Duhovniški naraščaj	Loški potok	
10 Sreda	Andrej Avel. s.	Alojzijanski jubilej	Sostro	M. 7 žal.
11 Četrtek	Martin š.	Pogostno sv. obhajilo	Dol	Sv. Martin P.
12 Petek	Martin p.	Stanislavova proslava	Šmartin Kr.	G. Polskava
13 Sobota	Stanis. K. s. m. z.	Redovniški poklici	Podlipa	Sp. Polskava
14 Nedelja	25. p. Jozaf. š. m.	Zedinjenje vzhodne cerkve	Šmartno Lit.	Črešnjevce
15 Poned.	Jedert d.	Skrb za dušno čistost	Moravče	Martjanci
16 Torek	Otmar o.	Pozabljeni pokojni	Bled	Majšperg
17 Sreda	Gregor Čud. s.	Naši izobraženci	Srednja vas	Pečarovec
18 Četrtek	Odon o.	Narodni mir	Mengeš	Makole
19 Petek	Elizabeta kr.	Mladinske organizacije	Lj. Križanke	Pertoča
20 Sobota	Feliks Val. s.	Marijine družbe	Šmartin šg.	Poljčane
21 Nedelja	26. p. Dar. D. M.	Češčenje M. b.	Hrenovice	Tišina
22 Poned.	Cecilija d. m.	Ohranitev devištva	Sp. Tuhinj	Laporje
23 Torek	Klemen p. m.	Pastirstvo v mestih	Bokovštica	V. Dolenci
24 Sreda	Janez od Kr. s.	Zaupanje v Boga	Žiri	Studenice
25 Četrtek	Katarina d. m.	Slov. ženski redovi	Sv. Katarina	Tinje
26 Petek	Janez Berhm. s.	Vzgoja mladine	Rova	Sv. Venčesl.
27 Sobota	Virgilij m.	Misijoni in duh. vaje	Zapoge	Dol. Lendava
28 Nedelja	1. a. Greg. III. p.	Naš konkordat	Vače	Beltinci
29 Poned.	Saturnin m.	Škofje in duhovniki	Studeno	Bogojina
30 Torek	Andrej ap.	Ta mesec umrli	Litija	Crensovci

Vsak dan še vse važne, nujne zadeve apostolstva molitve. Vsakdanje darovanje.

O presladko ...

Posebno pa ti jih darujem za vzgojo duhovnikov-domačinov v misijonih in za vse potrebe, ki so ...

Odpuški za člane Apostolstva molitve: 100 dni ...

PROŠNJE.

Mar. družbenka A. G. se priporoča najsv. Srcu J., priprošnji Mar. Pomočnice na Rakovniku. sv. Male Terezije, sv. Antona Pad. za izboljšanje hude živčne bolezni, za vredni prejem sv. z. in druge milosti. — Družbenka priporoča sv. Srcu J., sv. Jožefu, rakovniški M. b., sv. M. Tereziji očeta in brata za milost žive vere, vrednega prejema sv. z., za odpravo kletvine; sebi pa prosi zdravje in milost stanovitnosti in vdanost v v. b. — Neka žena priporoča sv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Ani, sv. M. Tereziji, sv. Antonu nekega druž. očeta, da bi se mu povrnilo zdravje, svojo bolno mater, ter nekega mladeniča, da bi mogel dobiti primerno službo. — M. U. se priporoča sv. Srcu J., Mariji Pomočnici in sv. M. Tereziji za darove Sv. Duha in za milost zaželenega poklica in za druge milosti. — T. S. priporoča prěsv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Mali Tereziji razne svoje dobre namene. — Anica Seršen iz Ljutomera se priporoča sv. Mali Tereziji in Materi božji na Brezjah, da bi bila vsled trpljenja Kristusovega uslišana v zelo važnih zadevah. —

Neka oseba se priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Mali Tereziji, sv. Jožefu in † papežu Piju X. za milost pravega poklica ter za dušno in telesno zdravje.

NB. Došlo je več pismenih pošilk brez podpisov, pač pa s celo kopico raznih prošnja. Takih »dopisov« skoraj ne moremo vpoštevati in natiskovati. Uredn.

Nekaj zastankov na naročniki za leto 1926. je še vedno neporavnanih. Prosimo vse prizadete, da se čimprej odzovejo temu zadnjemu opominu. Le če vsi naročniki store svojo dolžnost, more »Bogoljubova« uprava urediti račune s tiskarno.

Priporoča se bralcem »Bogoljuba« pri nakupu oblačilnega blaga za ženske in moške obleke, kakor tudi vedno novosti svilnatih, volnenih rut, šerp, dalje posteljnih garnitur, odev domačega izdelka, oprem za neveste in drugih potrebščin — domača, stara poštena trgovina Pri »ČEŠNIKU« Ljubljana, Stritarjeva, Lingarjeva ul. Zaloge dobrega čez. izdelka - Cene nizke in pošteno postr.

BOGOLJUB

Evharistično življenje sv. Stanislava.

M. Štular.

Malo je svetnikov, ki bi bili razodevali tako nežno ljubezen do našega Gospoda v presv. Rešnjem Telesu, kakor sv. Stanislav Kostka. Sv. Evharistija je bila življenje njegovega življenja. Brez nje ni mogel živeti.

Kakor uspeva nežna cvetica samo v žarkih toplega solnca, tako se je tudi sv. Stanislav počutil najbolj srečnega v žarkih evharističnega Solnca in njegova duša se je v njih razvila do svetniške popolnosti. Zato lahko rečemo, da je bil sv. Stanislav »evharistična cvetka.« — Poglejmo!

Rojen dne 28. oktobra 1550 na gradu Rostkovu, župniji Pšasniš na Poljskem kot sin visoko plemiških staršev Ivana in Marjete Kostkov, je prejel sv. krst v župni cerkvi v Pšasnišu.

Krstni boter mu je bil globokoverni plemič Andrej Radvanovski. Menda ga je sam Bog navdihnili z lepo mislijo, da je nesel malega Stanka od krstnega kamna naravnost pred tabernakelj. Tam je položil otroka na oltarne stopnice in ga v prisrčni molitvi priporočil ter daroval Gospodu v presv. Zakramentu.

Neizrekljivo ljubeznivo je moral Gospod ogledati to dete in mu položiti v nedolžno srce posebno gorko klico ljubezni do Sebe. Že prvih 14 let, ki jih je Stanko preživel na domačem gradu Rostkovu, so poleg drugih čednosti opazali na njem posebno veliko ljubezen do najsv. Zakramenta in do službe božje.

L. 1564., ko je bil Stanislav star 14, njegov brat Pavel pa eno leto več, je oba poslal oče Ivan v šole na Dunaj, da si pridobita svojemu visokemu stanu primerno izobrazbo. Ker mu je bilo mnogo na tem, da sta tudi dobro krščansko vzgojena, ju je dal k jezuitom, ki so imeli vzgojni zavod združen z gimnazijo. Jezuiti so že takrat sloveli kot najboljši šolniki in vzgojitelji. Stanislav pa se je tudi izkazal kot najboljšega učenca in gojenca. V zavodu je bil silno zadovoljen in sre-

čen, posebno zato, ker je lahko zadoščal pobožnim željam svojega srca. Tu je imel v svoji bližini zaklad svojega srca, Gospoda v presv. Reš. Telesu. Vsak dan je bil pri dveh ali treh sv. mašah. Obiskoval je Najsvetejše redno, pred šolo in po šoli in tudi večino svojega prostega časa je preživel pred tabernakljem. Njegov lepi in nedolžni obraz mu je kot roža žarela od notranje ljubezni in sreče. Drugi gojenci so to opazili in so se drenjali, kdo mu bo pri skupnih pobožnostih čim bližje, da ga bo mogel natančno opazovati in se naslajati nad njegovo pobožnostjo. Pri tem pogledu se je čutil vsak dvignjenega in spodbujenega k pobožni molitvi.

Stanislav je hodil vsak teden k izpovedi ter vsako nedeljo in praznik k sv. obhajilu, ker pogostejše takrat še ni bilo dovoljeno. Kaj bi bil dal, ko bi bil dočkal naše čase, ko ga smemo prejemati vsak dan! Več sredstev svetosti imamo na razpolago kakor sv. Stanislav, o ko bi imeli tudi več takih Stanislavov!

Dne 24. julija 1564 je prišel v zavod k jezuitom, a že v marcu 1565 ga je moral zapustiti, ker ga jim je vzel cesar Maksimilijan, čigar oče cesar Ferdinand ga je bil dal prej Družbi Jezusovi v najem. Dijaki so se razšli po zasebnih stanovanjih.

Tudi Stanislavov brat Pavel je najel proti njegovi volji stanovanje v hiši zagriženega luterana, mestn. svetovalca Kimberkerja. Stanko bi bil rad stanoval v hiši kakega poštenega katoličana, četudi bi bili prostori manj lepi in udobni. Toda zastoj je prigovarjal bratu, ki ga je izgrda zavrnil.

Brat Pavel, njun domači učitelj Ivan Bilinski in še dva druga sostanovalca so bili namreč lahkomisljenega značaja in poveljnega mišljenja, v vednem nasprotju s Stanislavovim resnim značajem in pobožnim mišljenjem. Zdaj ko so bili brez nadzorstva so začeli prav po študentovsko veseljačiti. Gostilna, gledališče in plesišče

to je bil njihov svet; Stanislavov pa šola, cerkev, obhajilna miza in tiha soba v zbranem učenju in molitvi. Brat in sostanovalci so smatrali Stanislavovo sveto življenje za tihi očitek svojemu posvetnemu življenju. To jih je bodlo in hoteli so ga pridobiti za svoja pota, češ: »Kaj boš uganjal meniha? Tako živi kot živimo mi!« Stanko jim je odgovarjal mirno, a odločno: »Nisem rojen za ta svet, ampak za kaj višjega.«

Ker ga niso mogli zlepa spraviti s pota čednosti, so začeli zgrda. Zlasti brat Pavel je začel nedolžnega brata kar sovražiti in preganjati. Tako daleč se je spozabil v svoji strasti, da ga je ne samo grdo zasmehoval in zmerjal, ampak pogosto tudi sirovo pretepal. Dve leti in pet mesecev ni bilo skoraj dneva, da se ne bi bili ponavljali taki žalosti prizori. Ves ta čas je bil za Stanislava pravo mučeništvo, ko je trpel preganjanje zaradi pravice.

In kje je dobil toliko moči, da ga ni morda niti sirova sila spraviti s poti kreposti in svetosti? V sv. Evharistiji. — Kadar so nad njim doma rohnili in divjali, jim je kot golob kraguljem ušel v bližnjo jezuitsko cerkev. Tam je svojemu najboljšemu prijatelju Jezusu potožil in daroval svoje gorje, pa Ga prosil moči in vztrajnosti. Kakor prej v zavodu, tako je tudi zdaj v teh težavnih razmerah obiskoval Gospoda vsak dan pred šolo in po šoli in se tudi čez dan dalje časa pomudil pred Njim. Kadar so ga doma pogrešali, so ga šli iskat v cerkev. Tam so ga gotovo našli. K sv. maši je tudi zdaj hodil, kakor prej v zavodu, samo z večjo ležavo, a s tem večjo ljubeznijo. Sv. obhajilo je prejemal čim pogostejše so mu dovolili. Jezus v presv. Reš. Telesu je bil njegova moč in tolažba v bridkih letih preganjanja in trpljenja.

Z Bogom združen je bil tako močan, da ni klonil s svojim duhom, telo pa je od neprestanih muk klonilo silni živčni razburjenosti. Stanislav je zbolel na smrt. Prosil je za duhovnika, da mu prinese sv. popotnico. Toda lahkomišljeni brat je trdil, da ni take sile in luteranski gospodar Kimberker nikakor ni hotel dovoliti, da bi katoliški duhovnik prestopil prag njegove hiše. Ker pri ljudeh ni bilo pomoči, se je obrnil mladi bolnik z zaupno prošnjo do sv. Barbare, ki jo je kot priprošnjico za smrtno uro goreče častil in bil tudi ud njene bratovščine, naj mu izprosi sv. popotnico. — In glej, kar se mu prikaže sv. Barbara v spremstvu dveh angelov, iz-

med katerih mu je eden prinesel Telo Gospodovo. Stanislav je ves srečen spoštljivo pokleknil in prejel iz angelskih rok angelski Kruh.

Stanislav, evharistična cvetka, ki se pred svojo smrtjo poživilja z rajsko mano, da vzcvete na večnih rajskih livadah.

Toda zaenkrat še ne. Obišče ga prebl. devica Marija z Jezusom v naročju in mu Ga poda, naj Ga objame in pritisne na srce. V božjem objemu je Stanislav hipno ozdravel in Mati božja ga pokliče v Družbo Jezusovo.

Naročilo Marijino je bila tudi njegova srčna želja že dobrega pol leta, a ni se je upal nikomur razodeti, ker je bil prepričan, da mu ne bi dal oče dovoljenja za samostan. Zdaj mu je pa Mati božja jasno govorila, zato se je za trdno odločil, da bo izpolnil to sveto naročilo, pa naj velja, kar hoče. Ker ga na Dunaju jezuitje brez očetovega dovoljenja niso hoteli sprejeti in ker je brat Pavel še nadalje z njim grdo ravnal, je porabil to za povod, da je ubežal z Dunaja in se podal v Augsburg na Bavarskem do sv. Petra Kanizija, provincijala čez celo Nemčijo, da prosi naravnost njega za sprejem. Ko je prišel v Augsburg, je pa bil oče Kanizij po opravkih v mestu Dillingenu. Stanislav se odpravi nemudoma tja do njega. V bližini Augsburga pride do neke cerkve. Misleč, da je katoliška, vstopi vanjo, da bi bil pri sv. maši in sv. obhajilu. Kmalu opazi s strahom, da je protestantska. Od žalosti, da ne more prejeti svojega Gospoda in od hrepenenja po Njem se bridko razjoka. — Toda zopet je tu božja pomoč. Obstopijo ga angeli božji in zopet mu eden izmed njih poda presv. Telo Gospodovo.

Obe čudežni sv. obhajili sta potrjeni po pričah in po onih, katerim je sv. Stanislav sam malo pred svojo smrtjo o tem pripovedoval.

Ko je bil v noviciatu pri jezuitih v Rimu, so ga vsi njegovi tovariši zaradi njegovih čednosti visoko spoštovali in ljubili ter se mu že kot svetniku priporočali v molitev. — Njegovega tovariša, sonovince Marijana Franchija (izg. Frankija) je mučil velik dušni nemir. Priporočil se je sv. Stanislavu v molitev. Ta vzame svojega skušanega tovariša s seboj v cerkev pred tabernakelj. Tam zanj prisrčno, poln žive vere pomoli in Franki je bil namah rešen vseh svojih dušnih muk.

Malo svetnikov je, ki bi bili kazali toliko ljubezen do Gospoda v presv. Evha-

ristiji in zopet malo, ki bi jim bil Gospod tako čudežno vračal svojo ljubezen kot sv. Stanislavu. Med obema je vladalo tako pristrčno prijateljsko razmerje, da je Gospod izpolnil Stanislavu vse želje. Nazad-

nje tudi to željo, da je umrl, kakor in kadar si je želel, ko je zaužil poprej z največjo pobožnostjo svojega Gospoda v presv. Zakramentu. Zdaj ga pa uživa v njegovem veličastvu v nebesih.

Svetemu zaščitniku mladine.

Franjo Neubauer.

*Pozdrav do rajskih ti višav
pošiljam sveti Stanislav!
Ti dete komaj porojeno
Bogu si bilo posvečeno:
na grudih matere ljubeče
napisan vir ti bil je sreče.¹*

*Gospod te Jezus je izbral
in kelih svoj ti je podal:
že nežna doba ti mladosti
nobenih pila ni sladkosti;
a Jezus sam ti je prihajal,
trpljenje grenko ti oslajal.*

*Mariji si udan bil sin,
rešila te je bolečin.
Ah Dete njeno si objemal,
ob Njem srce še bolj razvnel,
Njegove so in Njene želje
nebeško bile ti povelje.*

*Za ciljem svojega srcá
hitél si, bežal od svetá,
trpljenje zase si izvolil,
da k Bógu prišel bi, si molil:
Gospod je prošnjo ti uslišal
in hlapca v kralja je povišal.²*

*Na zemlji sluga, kralj si zdaj
pri Bógu svojem vekomaj.
Oj vódi naše mlade čete,
da bodo vnete, vzorne, svete,
da lepše solnce po mladini
zasije naši domovini!*

¹ Na prsni matere sv. Stanislava je bilo napisano ime: »Jezus«.

² Sv. Stanislav je v Družbi Jezusovi opravljal najnižja dela.

Kaj je sv. Stanislav dijaku.

A. Kordin.

Čudovito lepo je moralo biti notranje duhovno življenje in zunanji odsev mladeniča, ki je z 18. leti dozorel za svetnika. Kakor so nekatere zvezde od solnca močnejše obsevane, tako obžari Bog nekatere svoje izvoljence bogateje, da so kakor zvezde-vodnice svojim šibkejšim bratom. Mi se včasih čudimo preprostosti njihovega zunanjega življenja in morebiti celo njihovi mladosti — saj so kratko živeli: sv. Stanislav (1550—1568), sv. Alojzij (1568—1591), sv. Germana Cousin (1579—1601), sv. Janez Berchmans (1599—1621), sv. Gabriel od Žalostne Matere božje (1838—1862) in sv. Mala Terezija (1873—1897) — vendar moramo dobro poznati okoliščine, v katerih

so živeli. Nepoznano pa nam ostane božje delo milosti na teh prekrasnih kipih bogopodobnosti; nepoznano nam je tudi njih dosledno sodelovanje z milostjo.

Jezuít K n e l l e r piše v »Časopisu za asketiko in mistiko« 1926, str. 109: »Ako je človek brez lastne krivde oviran na zunanjem delovanju, more vse to v očeh Stvarnika nadomestiti z notranjim življenjem. Najgloblje v duši, svobodna, od božje milosti negovana volja, to je pravzaprav človek, ves človek.« (Eccl. 12, 13.) In sv. T e r e z i j a pravi: »Samo en nadnaraven pogled v kaki viziji zadošča, da postane duša sveta.« — Svetost seveda pa mora

biti izpričana s čudeži. S svojo svetostjo so si ti mladi svetniki osvojili srca in duše zlasti mladine.

* * *

Najmlajši med njimi je sv. Stanislav Kostka. Bil je prav poseben miljenec božji. Od sv. krsta ga je obsipal Bog s posebnimi darovi in milostmi. Zato je zelo zgodaj zaživel samostojno življenje. Posebno negovan ni bil ne od staršev, ne od drugih ljudi; saj so takorekoč vsi nasprotovali njegovim jasnim načrtom. Hodil je svojo pot — bodočega svetnika. Poleg odličnih kreposti, ki si jih je priboril, je ena najznačilnejših: da je bil v svojih sklepih in načrtih glede samega sebe dosleden in neomahljiv, saj je imel in hodil samo pot navzgor, k Bogu. (Nimam namena trditi, da si mora mlad dijak že zgodaj določiti cilj in poklic, a eno je gotovo: lepo in krepostno življenje bo pripeljalo slehernega do najlepšega cilja in do stanu, ki mu ga je odločil Bog. Sveti Alojzij in sv. Stanislav sta bila plemiškega rodu in sta postala vse nekaj drugega kot pa so si želele njiju rodbine.)

* * *

Stanko je bil v svoji detinski dobi in pozneje v deški dobi — otrok in fantič, kot so bili vsi drugi. Igral se je z otroki, ljubil je lepo naravo, ptice in živalce, vse z neko preprostostjo srca in duha, kar ga je odlikovalo tudi kot dijaka. Bil je vseskozi naraven, odkritosrčen in ljubezniv. Njegov lepi polni obraz ga kaže kot zdravega dečka. Vse to je vzel Stanko s seboj v mladeniško dobo. Še nekaj več.

Ko je bil v zavodu oo. jezuitov na Dunaju, je bil med tovariši na glasu kot svetnik. Vsi so mu dejali »naš svetnik«. To potezo je nosil že od domačega dvora. Kljub vsej družabnosti je bil vedno zbran. Njegovo oko je pohitelo vedno nekam v daljo, njegovo uho je prisluhnilo nečemu lepšemu. Bog je bil njegov svet veselja in ljubezni. Zato je bil lahko vedno vesel v dobri družbi, a opazil si spremembo, ako je padla beseda, ki je imela v sebi zlo ali slab namen. Tedaj se je Stanko vedno izdal. Prilik. tudi takih je bilo na plemiškem dvoru veliko in Stanko je začutil, da ga Bog kliče drugam.

Ob važni odločitvi očetovi se je izpolnila njegova slutnja, da gre na Dunaj v srednjo šolo. Oče in sin, vsak si je napravil svoj načrt: oče, da postane Stanko slaven

Kostka, sin, da sledi notranjemu klicu, ki je božji, da postane slaven za Gospoda.

Krasen je moral biti prizor, ko 14 letni dijak Stanko zapušča dom. Njegovo oko uprto v jasno bodočnost; poln krepke volje zaupa v Boga, da mu pomaga izpeljati načrte. Slednjikrat poljubi svojo mater, nato se poslovil od očeta in sorodnikov. Prvo in zadnje slovo! Prišel je nazaj na grad samo še v kapelico, na oltar kot svetnik — najlepši grajski biser.

V zavodu je našel svoj dom. Tihota in zbranost srca je našla odmev v tihih hodnikih zavoda, najbolj pa v ljubki dijaški kapelici. To je bil zanj najlepši jek, ki ga je vabil, da naj pride vedno bliže k Bogu.

Bog pa svoje ljubljence tudi tepe. V solnčno dijaško leto je udaril kakor strela glas: »Cesar Maksimilijan je konvikt odpravljen.« Stanislav gotovo niti slutil ni, da je bil zanj ta udarec blagoslovljen. Zgodaj je moral okusiti vse dušno gorje in se boriti vsak dan, da se je ohranil dobrega in čistega na zasebnem stanovanju. Pomagalo mu je lepo versko življenje in pa spomini na mater. Stanko je postajal od dne do dne odločnejši in svetejši.

Prišla je težka bolezen. V velikem pomanjkanju je bilo najhujše: pomanjkanje najljubše družbe — evharističnega Prijatelja. Prosil je tiho in molil. Prosil je glasno brata in Bilinskega, da bi poklicala duhovnika. Zbala sta se luteranca in sta odklonila. Gorje je doseglo višek, Stanislav se je zatekel še k Njej, ki ji je bil vdan vse dni svojega otroškega življenja. Bil je uslišan. Deležen je bil obiska prebl. Gospe. Angeli so mu prinesli sv. hostijo; ozdravel je v hipu. Še lepši dar pa so mu bile Marijine besede: »Zapusti dolino, pojdi na goro — vstopi v jezuitski red.«

Stanko je zagledal v dalji svoj cilj in junaško nastopil pot, da ga doseže. Odložil je plemiško obleko, zapustil je šumno mesto — ni se poslovil od nikogar — peš je prehodil pot 450 milj v daljni Augsburg, odtod v Dillingen k provincijalu Petru Kaniziju. Oče ga je zahteval, sin pa je zapustil Nemčijo in odšel preko alp v solnčno Italijo, v večno mesto h generalu Družbe Jezusove, k Frančišku Borgiju.

Bil si je svest svojega zvanja. Krasota alp ga je le potrdila o še krajsnejših domovih, ki jih je pripravila božja Lepota za predragocene duše.

Mladi 17 letni Stanko je postal redovnik. Plemiška obleka mu je bila pretesna, njegovo srce si je zahotelo ohlapne redovne halje, da je skril pod njo svoj

plemiški korak, da je postal kot sveča, ki gori in ne potrebuje nobenega okraska, ker je njena dragocena lepota — lesketa-joča luč.

V novicijatu sv. Andreja na Kvirinalu v Rimu so imeli že v desetih mesecih svetnika (1568). Kakor da njegovo živo oko ne bo zaspalo s telesom, tako je bde- lo in sijalo še po smrti, da so patri posta- vili predenj sliko Marijino, in ker se oko

ni več premikalo in zažarelo v ljubezni do Gospe, so vedeli, da je že v večnosti. Ni potreboval več Materine slike; duša je bila že pri Njej.

Sv. Stanislav! Bodi zaščitnik naše mladine, naših dijakov! Pomagaj jim, da nadomeste slabosti s krepostmi, da bo njih srce služilo Bogu, da bo njih življenje večna pesem mladosti — vse nedolžne in čiste.

Dve sobici sv. Stanislava Kostke.

Dr. G. Rožman.

1. Prva je na Dunaju. Za Marijino cerk- vijo »na Dvoru« v ozki ulici (Steindlgas- se 6) je v prvem nadstropju sobica z enim oknom. Preprosta štukatura je njen edini okrasek. Tu je bival sv. Stanislav s svojim bratom Pavlom dve leti (1565—67) pri lu- teranskem gospodarju ter obiskoval bliž- njo jezuitsko gimnazijo. Dve bridki št- u- dentovski leti sta bili to za Stanislava. Ni trpel pomanjkanja, a mnogo zasmehovanja in grdega ravnanja je prestal zavoljo svoje pobožnosti. Oče ga je dal nalašč k lute- rancu na stanovanje, da bi mu izbil iz glave misel na jezuitski red. V tem času je Sta- nislav hudo obolel; njegova edina želja je bila sv. obhajilo; toda luteranski gospodar ni dovolil, da bi katoliški duhovnik z Naj- svetejšim prestopil prag njegove hiše. Sta- nislav je prosil Mater božjo in sv. Barbaro za pomoč in bil čudežno uslišan. Angel mu je prinesel v zapuščeno sobico sv. hostijo. Oltarna slika kaže ta prizor. Bolnega Sta- nislava podpira angel držeč lilijo v roki; pobožno sklepa deček roke in izmučen ob- rača hrepeneče oči na sv. hostijo, ki mu jo nudi v bogat pluvial oblečen angel; tretji angel pa streže z gorečo svečo. Sv. Bar- bara in Mati božja prisostvujeta ganljive- mu sv. obhajilu. Jezušček v Marijinem na- ročju blagoslavlja bolnika z ljubkim na- smeškom. Iz te sobice je sv. Stanislav

sredi avgusta 1567 skrivaj pobegnil v Nem- čijo in od tam v Rim, da je vstopil v jezuit- ski red. Sv. Frančišek Borgias ga je sprejel.

2. V Rimu je druga sobica sv. Stani- slava; v njej je na veliki Šmaren 1568 umrl še ne osemnajst let star, ko je bil komaj osem mesecev jezuitski novinec. Na Kvi- rinalu, nasproti sedanji kraljevski, nekoč papeževi palači je cerkvena sv. Andreja v obliki male elipse; v njej je grob mladost- nega svetnika. V prizidani hiši je bil nekoč jezuitski noviciat. V prvem nadstropju je sobica, v kateri je Stanislav ležal na smrt- ni postelji. Majhna je. Na prostoru, kjer je izdihnil svojo nedolžno dušo, leži mar- mornat kip svetnikov v isti legi, kakor je ležal umirajoč. Desna roka drži veliko raz- pelo naslonjeno na blazino, leva pa sličico Matere božje tako, da jo umirajoče oko še gleda. Nepopisno nežen in blažen smehljalj odseva z obraza. Kar samo se upogne ko- leno pred kipom in ustnice šepetajo toplo prošnjo. Na desni in levi strani sobice je postavljen po en oltarček. Na enem je pa- pež Leon XIII. opravil svojo novo sv. mašo.

Duh skromnosti in nedolžnosti veje v obeh sobicah, kateri je sv. Stanislav po- svetil s svojim čistim boguvdanim življe- njem in svojo srečno smrtjo. Kakor domo- tožje lega v srce, ko koraka človek iz nju- nih tihih prostorov v grešni svet.

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Fr. Debevec.

II. Spoznavaj samega sebe! Ta zlati rek se v svetu daleč premalo vpoštevata. In vendar je uveljavljenje tega dragocenega pravila v vsakdanjem živ- ljenju neusahljiv vir prave ekonomije živ- ljenja, studenec čiste vode, ki trajno na-

paja naše duše, da njih čednosti ne usah- nejo, zlasti od kraja, ko lastna površna sodba dela napačne račune o naših mo- ralnih močeh; posledica tega je, da že prva slana preizkušnja ogroža nežne cve- tove kreposti, morda pa jih celo zamori.

Kdor ne čе, namenoma ne čе videti samega sebe, kakršen je v svoji pravi notranjosti, temu se solnce milosti iz neba umakne za goste oblake. Naše duše brez milosti so pa obsojene v smrt. Ljudje, ki sebe precenjujejo — in koliko je takšnih! — se nam zde kakor neizkušeni plavači, ki se podajajo na plavalno tekmo, ne da bi prav poznali moč in vztrajnost svojih mišic, a ta vpogled dobijo le z vestnim treniranjem.

So ljudje, ki mislijo, čе le malo pogledajo čez planke preprostega znanja, da so veličine, vzvišene nad nazadnjaško okolico. Ne vedo, da je čislanje in precenjevanje samega sebe sosed napuhu, napuh pa preraste klice ponižnosti, ki je cev za dotekanje raznovrstnih milosti, brez katerih ni dušnega napredka.

Kdor z ostrim očesom ne opazuje samega sebe, kdor svojih misli in del skrbno ne tehta, ta računa v življenju stalno krivo, njegova duša ostane zato pretežka za polet kvišku do prave popolnosti. Takšni ljudje so lahko brihtni pri svojih poslih in kupčijah vseh vrst, smisla za višje vrednote in njih vztrajno pridobivanje pa nimajo.

Bodimo torej sila oprezní, ko gledamo sami sebe in ko ocenjujemo svoje lastnosti, sposobnosti, težnje, dejanja! Tu je lahko prva skala ovire na poti duševnega izpopolnjevanja, zapreka na cesti, ob katere pričetku stoji tabla — kažipot z napisom: *jedro tvojega življenja je Bog. Išči ga. On je tvoj prijatelj.*

Kdor zaostane že pri tej zapreki, nimá luči in pomoči za nadaljno potovanje.

Zakaj zaklad božjih milosti je gotovo obilen, neizčrpen, ali njih Delivec ne razsipa je z njimi, ker je neskončno pravičen.

Ko že znamo gledati globoko v svojo notranjost, prav pretehtati vrednost vsakega svojega početja, potem nam je odprt most za nadaljno pot, katere kažipoti nam kličejo: *Pomagaj si sam, pomore ti Bog!* Ni dovolj, da samo sebe poznamo, nego potrebno je, da svoje lastnosti, med temi zlasti svoje številne slabosti v življenjskem delovanju vpoštevamo, z njimi računamo, samo na solidnih osnovah gradimo.

Vemo: Brez milosti duša prej ali slej otrpne. Ali čе smo v znatni meri storili svojo dolžnost, ki nam jo narekuje jasna pamet (= Spoznavaj samega sebe!) in čvrsta doslednost (= Pomagaj si sam!), potem bodimo uverjeni, da bodo zatvornice milostne pomoči kmalu na široko odprte.

Pomagajmo si torej sami in pomagaj nam bo Bog! V teh besedah tiči tudi pomen prilike o talentih: Uči nas, da naj vestno in pravilno upotrebljavamo vse svoje duševne sile, potem bomo gotovo bogato nagrajeni z božjimi talenti: darovi milosti in blagoslova v življenjskem boju. Napnimo torej vse svoje moči v svrhu čim popolnejšega izkoriščanja svojih dušnih zmožnosti, da bomo lahko z večanjem glavnice potom stoternih obresti in nagrad za naše vestno delo, ki nam jih bo delil božji bankir, bolj in bolj rastli v svoji pravi vrednosti, v svojem duševnem bogastvu, ki nam edino daje zagotovilo, da naše zemeljsko življenje — ne bo zaman.

Resna beseda o tisku.

V ameriškem slov. listu »Ave Maria« (št. 5, 1926) je objavil Mr. Andro-Tomec daljše razmotrivanje o tisku in o takozvanih še-katoličanih, ki naročajo in prebirajo protiverske časopise. Med drugim pravi doslovno:

»Večletno opazovanje me je poučilo, kako strašno škodo napravljajo protiverski listi in kakšna ironija je v tem, da naročniki in bralci teh listov veljajo med nami še vedno za neoporečne katoličane... Izkušnja uči in dokazuje: Kdor enkrat začne prebirati protiverske liste, je navadno za cerkev izgubljen, je že na potu gotove pogube, pa naj čita tudi še kaj dobrega, zakaj strup ima večjo moč nego zdravilo...

Strup protiverskega tiska jih kmalu tako prevzame in prešine, da polagoma prenehajo opravljati verske dolžnosti; kljub temu pa pravijo, da so še katoličani. Po eni strani hočejo veljati za ude sv. cerkve, po drugi se pa bojujejo proti lastnemu pričanju...«

Pravočasno! Katoličani, čе nоčemo imeti čez desetletje druge Mehike, ki bi nam zapirala cerkve in jih izpreminjala v gledališča, slušajmo katoliški bojni klic: Vsi zoper brezversko časopisje! Naročajmo in priporočajmo pravočasno zanesljivo-dobre naše časopise! Katoliški tisk je krepka bramba vere in Cerkve.

Odkod?

Preteklo poletje, ki se je umaknilo pusti tovarišici jeseni, se nam ni posebno prikupilo. Ne bo nam šlo izlepa iz spomina: Deževje na deževje, strašni viharji, nalivi, poplave, silna opustošenja rodovitnega polja, to so darovi, ki nas je z njimi obsulo.

Kar zares nam da misliti, zakaj se zadnja leta naravne nezgode, silne vihre in divji viharji s tako grozoto ponavljajo. Saj poprej ni bilo kmalu slišati, da bi se kje oblak utrgal. To poletje se je pa ta prikazen neprestano ponavljala zdaj tu zdaj tam. Pa ne samo pri nas, ne samo v Evropi, marveč tudi v Ameriki in Aziji. Na Japonskem je bilo nedavno celo mesto Hiroshima preplavljeno z vodo. 10.000 hiš je voda zalila. Kar se je zgodilo pri nas tam okrog Žirov, ob žirovskih, poljanskih in pogrjskih dolinah, je tako grozno, da človek kar gleda in strmi. Hiše, žage, mline, jezove je vodni orkan odnašal, kakor bi bilo vse iz papirja.

Učeni svet ugiblje, išče in navaja razne vzroke. Mi pa kot verni katoličani danes damo čisto prav gospodu, ki je napisal v 9. številu »Bogoljuba« (1926) str. 202. nekoliko ostro, a dovolj utemeljeno razmišljanje pod naslovom »Prst božji!« Kdor dotičnega članka ni prečital, naj to stori ob prvi priliki.

Denimo pa tu sem še drugo premišljevanje. Nedavno — XVIII. pobinkoštno nedeljo — smo slišali v evangeliju zgodbo o mrtvoudnem človeku, ki so ga postavili pred Kristusa. Kako in kdaj si je nakopal bolezen? Ni treba preiskovati, ko nam je božji Zveličar sam s svojim ravnanjem razkril. Greh je bil odzadaj; zakaj preden je Jezus mrtvoudnega ozdravil, mu je rekel: »Odpuščeni so tvoji grehi.« Znamenje, da je hotel božji Učenik poprej greh odpraviti, oni greh, ki je kriv bolezni, preden naj podeli milost ozdravljenja.

Nezgode, nesreče — pa naj zadenejo posameznika ali pa cele občine in cele narode, so dostikrat posledica, kazni za grehe; seveda tudi ne vselej kot kazni, marveč tudi kot sredstvo, kot pot do popljšanja. Vsled tega ni prav, če bi ob vsaki taki katastrofi, ob vsaki uimi kratkomalo sodili in rekli: »To je kazni božja!« ... Božja pota so neizvidljiva. Kdo naj pregleda skrivne namene božje Previdnosti? To poudarjamo, da ne bi se dal kdo zape-

ljati v napačno sodbo, češ, da so prizadeti kraji kdove kako zakopani v grešnost. Po uimah je letos trpela vsa Evropa, eni kraji hujše, drugi manj. Posledice pa čutimo vsi v draginji in v davkih.

Ob splošnih nesrečah, ki so po njih prizadeti — po človeško soditi — tudi najboljši ljudje, si nekateri te okoliščine ne morejo prav razjasniti. V takih slučajih bomo rekli: Tudi najboljši niso brez zadolženja pred Bogom; tudi najboljši imajo večji ali manjši delež pri skupni grešnosti in pokvarjenosti, ker morda niso dovolj svarili, niso dovolj odvrčali grešnosti, ker so molčali k hudemu, ker so bili deležni tujih grehov. Sicer pa: ali smo že pozabili, kaj je govoril angel Rafael Tobiju? ... »Ko si s solzami molil in mrliče pokopaval, sem nosil tvoje molitve pred sedež Najvišjega. Ker si pa bil Bogu prijeten, je bilo treba, da te je poskušnja preizkusila...«

Pa pogledjmo radi jasnosti še v knjigo božjega razodetja, Sv. pismo nam navaja mnogo zgledov, ki pričajo, kako je Bog greh kaznoval kar splošno na celih narodih — vprav z naravnimi silami. Pomislimo na vesoljni potop, na strahotno pokončanje Sodome in Gomore, na nalezljive bolezni med Filistejci, dokler niso vrnili skrinje zaveze, na dolgotrajno sušo ob času preroka Elija itd. Ali mislite, da Bog danes ni več tako mogočen, kot nekoč? Ali se ne vali tudi danes povodenj grdih pregreh po krajih človeških bivališč? Zlobnost, bogopozabnost, skrunjenje nedelj, prelamljanje šeste božje zapovedi, krivičnost in druge grehote izzivajo božjo svetost in utrujajo božjo potrpežljivost. Ali naj se potem čudimo, če včasih vsesveti Bog s kaznujočo in svarilno roko nekoliko občutneje pritise?! Spoznajmo v vseh teh in podobnih nezdodah opomin in prst božji!

Če drugega ne, vsaj to si zapomnimo, da se nič ne zgodi brez božje volje. Nič se ne zgodi, če Bog noče, ali če on ne pripusti. »Ali se ne prodasta dva vrabca za en vinar? In ne eden izmed njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta.« (Mt 10, 28.) Tudi to nam je znano: Bog vodi in obrača tudi hudo in trpljenje na dobro: hudobne hoče s tem kaznovati in popljšati, dobre pa skušati in jim povečati zasluženje za nebesa.

A. Č.

Na slavnih božjih potih.

Paray le Monial.

Dekan Ant. Skubic.

Dne 13. aprila ob šestih zvečer se odpeljemo iz Lyona v Paray le Monial, kamor dospemo ob pol desetih ponoči. Nastanili smo se v dveh hotelih: Hotelu du Sacré-Coeur in Hotelu de la Basilique, ki sta prav blizu skupaj. Takoj ob vstopu vidiš, da si v mestu presv. Srca Jezusovega. Že eden najlepših hotelov nosi njegovo ime, in ko stopiš v vežo, te pozdravi velika podoba presv. Srca, v salonu ima prvo mesto njegova slika, nobena soba ni brez nje, na nočni omarici ob postelji te pozdravi.

Paray le Monial je malo mestoce s 5.000 prebivalci, kjer je bila po grofu Chalону že v 10. stoletju ustanovljena benediktinska priporija. Ležeče v smejoči in rodovitni dolini, nekoč ne posebno znano, je postalo mestoce slavno širom katoliškega sveta po božji poti pri svetišču Marijinega Obiskanja, kjer je blagovolil naš Gospod razodeti svoje presv. Srce ponižni in preprosti redovnici sv. Marijeti Mariji Alacoque.

Svetnica je bila rojena l. 1647. v vasi Verosvresu, oddaljeni od Paray le Moniala 30 km, ležeči ob cesti, ki vodi v mesto Macon, glavno mesto departementa Saone et Loire. Kdor ima čas, jo lahko obišče z železnico ali avtom, in če se pelješ še 50 km dalje, dosežeš slavno benediktinsko opatijo Cluny. L. 1671. je Alacoque vstopila v Paray le Monialu v samostan Marijinega Obiskanja ali vizitink. V samostanu so jo imele sestre za nekaj manj, češ da ne dela, da slabo dela in počasi. Ponižna redovnica pa je vse najudanejšje prenašala. Gospod jo je sodil drugače. Saj se je njena duša najbolj naslajala pred tabernakljem.

Bilo je 27. decembra 1673., torej dve leti po njenem vstopu v samostan, na dan sv. Janeza Evangelista. Marijeta kleči pred oltarjem za železno ograjo, ki stoji še danes. Tu se ji prikaže božji Zveličar in ji razodene svoje Srce. Bilo je kakor v ognju in plamenih, obdano z žarki, rana se je razločno videla, nad Srcem se je dvigal križ, in trnjeva krona se je vila okrog njega. In Zveličar ji je govoril: »Moje Srce je tako polno ljubezni do ljudi, da ne more več v sebi zadrževati žarkov te goreče ljubezni, temveč je siljeno, da jih s tvojo pomočjo razširi in ljudem razodene, da jih

obogati z zakladi, ki so v tem Srcu. Ti zakladi so milosti zveličanja in posvečenja, ki edino morejo človeka rešiti iz prepada pogubljenja. Izvolil sem zato tebe kljub tvoji nevrednosti in nevednosti, da boš izvršila ta moj namen. Tako se bo pokazalo tem bolje, da je vse samo moje delo.«

Leto pozneje se ji je Zveličar razodel drugi pot in je milo tožil nad nehvaležnostjo ljudi, rekoč: »Ako bi ljudje povračali mojo ljubezen z ljubeznijo, bi se mi malo zdelo vse, kar sem zanje storil, in želel bi zanje še več storiti. Toda pri njih nahajam le nezvestobo in mlačnost, in na moja prijazna vabila mi odgovarjajo le s preziranjem. Tolaži me vsaj ti s tem, da nadomestiš njih nehvaležnost, kolikor moreš.« Potem ji še pove, kako naj to stori. Najprej naj prejme sv. obhajilo, kolikorkrat ji bodo dovolili njeni voditelji, potem naj prstopi k mizi Gospodovi vsak prvi petek v mesecu, v noči od četrтка na petek pa naj med 11. in 12. uro vstane in naj se zediní z njim v molitvi, da utolaži jezo božjo in izprosi grešnikom odpuščenje.

Tretje in glavno razodetje pa se je zgodilo dne 16. junija 1675., na nedeljo v osmini praznika presv. Rešnjega Telesa. To je pravi začetek češčenja presv. Srca, ko je Gospod sam zahteval praznik v čast svojemu Srcu, rekoč Marijeti: »Glej to Srce, ki je ljudi tako ljubilo, da se ničesar ni zbal, ampak se je popolnoma izčrpalo in žrtvovalo, da jim pokaže svojo ljubezen. Za plačilo pa prejema od večine ljudi le nehvaležnost, ker se nespoštljivo obnašajo pred menoj, me božjeropno prejema v sv. obhajilu, ker me zaničujejo in so mrzli do mene v tem zakramentu ljubezni. Še bolj pa me boli, da tako delajo duše, ki so meni posvečene. Zato zahtevam od tebe, da bodi prvi petek po osmini presv. Rešnjega Telesa poseben praznik v čast mojemu Srcu. Ta dan naj prejmejo verniki sv. obhajilo in s slovesno spravno molitvijo naj vračajo mojemu Srcu čast, ki so mu jo vzela žaljenja, katera so se godila, kadar je bilo izpostavljeno na oltarjih. Obetam ti pa, da se bo razširilo moje Srce in izlilo obilno svojo ljubezen na vse, ki mu bodo izkazovali čast in se trudili, da mu jo izkazujejo tudi drugi.«

Vsa preplašena nad veliko nalogo ponižna redovnica odgovori: »Gospod, na

koga se obračaš? Na ničvredno stvar, na tako grešnico, da bi že sama njena nevrednost mogla preprečiti tvojo namero.« »Ali ne veš,« ji odgovori Zveličar, »da izbiram slabotne v osramočenje močnih, da kažem svojo moč najsijajneje v majhnih in ubogih v duhu.« »Tedaj pa mi daj sredstvo,« prosi Marijeta, »da izvršim, kar velelaš.« Nato ji reče Gospod: »Obrni se na mojega služabnika p. de la Colombiera, ki sem ti ga poslal, in reci mu v mojem imenu, naj se trudi na vso moč, da vpelje to pobožnost in razveseli moje Srce. Naj se ne straši težav, ne bo jih manjkalo; pa pomisli naj, da je vsemogočen, ki ne zaupa sam nase, temveč vse svoje zaupanje stavi v mene.«

To so dogodki, ki so proslavili mestce Paray le Monial po vsem svetu. Pobožnost do presv. Sčca Jezusovega prenavlja ves katoliški svet. Apostolka te pobožnosti Marijeta Marija Alacoque je tam umrla l. 1690., je bila proglašena l. 1864. blaženim, 13. maja 1920 pa prišteta med svetnice. (Njen spovednik p. Claude de la Colombiere počiva v kapeli bližnje jezuitske rezidence, in se je na njegovem grobu zgodilo že mnogo čudežev. Dva čudeža prvega reda iz zadnjih časov dajeta upanje, da bo kmalu tudi on povzdignjen na oltar. Sicer so že od mnogih krajev prosili v Rimu, naj se pospeši njegovo proglašenje, toda sv. Oče je baje odgovoril, da je samo pri mali sveti Tereziki od Deteta Jezusa napravil izjemo, da je šlo vse bolj hitro, pri p. Colombieru pa naj se ohrani predpisani red.)

Na tem svetem kraju smo se zgodaj zutraj zbudili ter pohiteli v cerkev Obiskanja ali svetišče prikazovanja presv. Srca Jezusovega. To je pač kraj, ki vabi v Paray le Monial na tisoče romarjev. Zunanost cerkvice nima nič vabljivega, preprosta je in skromna. Prvotna kapela, kjer se je Jezus prikazoval sv. Marijeti, je pogorela, in so na istem mestu zidali novo. Ob revoluciji so jo oskrnili rdečekapci in iz nje napravili skladišče. L. 1828. pa so jo vrnili svojemu prvotnemu namenu, ki mu služi še danes. Njeno notranjost pa je pobožnost do presv. Srca Jezusovega bogato okrasila. Povsod marmor, slike, zahvalni darovi in dragocene zastave, med katerimi visi tudi zahvalna zastava naših slovanskih bratov Poljakov. Množica dragih svetilk gori pred oltarjem, — 70 jih je, — ki značijo mnogotere prošnje naro-

Bottoni.

Sv. Stanislav Kostka.

dov in posamičnih vernikov, ki se dvigajo s tega kraja k božjemu Srcu. V glavnem oltarju iz belega marmorja je krasna slika Jezusovega prikazovanja, ki jo je slikal italijanski mojster Capalti. Najbolj pa očara romarja srebrna rakev, bogato in umetno okrašena, s steklenimi stenami, ki hranijo ostanke sv. Marijete. Zaviti so v vosek, in njen obraz ima prav njeno pravo podobo. Leži blizu ograje, kjer je izvoljenka klečala in govorila z Jezusom. Ograja je še prav ista, na katero je zrl naš Zveličar, ko je razodeval svoje presv. Srce. (Glej sliko.)

Ko smo duhovniki na tem svetem kraju opravili sv. maše, smo hoteli ob poldeveti uri imeti skupno službo božjo. Toda v oratoriju za ograjo je ležala na mrtvaškem odru nuna, vizitinka, obdana z vencem belih rož. Okrog in okrog ob zidu so stale njene samostanske sestre in molile z nežnim glasom, kakor bi prihajala molitev z onega sveta. Po črni sv. maši je duhovnik v oratoriju odpel pogrebne molitve, in nune s črnim ogrinjalom odete

spremljajo svojo sestro k večnemu počitku. Tem ljudem na tem svetem kraju menda ni težko umreti.

Po pogrebu je bral sv. mašo škof dr. Karlin, nakar je p. Franc Tomc v izbranih besedah poudarjal, da je ta kraj v nekem oziru še svetejši nego Lurd, saj se je tukaj razodel sam Kristus, tam pa le njegova Mati. Govori o posvečenju krščanskih družin presv. Srcu Jezusovemu, kateremu

kakršen je bil. Obiskati ga romarji ne smejo, razen ob nekaterih izrednih praznikih, ko se odpre samostanski vrt množicam ganjenih romarjev. Tedaj jim je dovoljeno, da smejo prehoditi posvečena tla, iti skozi »serafinski dvor« (cour des séraphins), stopiti pod leskov grm, kjer je sv. Marijeta večkrat govorila z Jezusom, ter pogledati na vrtu prvo kapelico presv. Srca, ki je bila zidana po prizadevanju

Škofijski zavod sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano,
najlepši spomenik vzorniku mladine.

smo tudi mi prinesli »Zlato knjigo«, ki je v nji vpisanih 11.365 slovenskih družin, posvečenih presv. Srcu. Nato se izpostavi presv. Rešnje Telo, vsi odmolimo skupno posvečenje, nakar škof dr. Karlin vzame v roko »Zlato knjigo« in pred sv. Rešnjim Telesom odmoli posvetilno molitev.

In potem je položil »Zlato knjigo« na oltar pred živega Zveličarja . . . vse tiho! . . . Samo beli robci iščejo oči . . . ganljiv, svečan trenutek . . ., za nas in naše družine . . . za ves slovenski rod! Ne pozabimo ga nikoli!

Cerkve prikazovanja se drži samostan sv. Marijete Alacoque. Spoštovanje in pieteta njenih sester ga je ohranila takega,

svetnice same. Ponižne nune ti tudi za malo vsoto prodajo kak lešnjik z omenjenega grma, kar romar rad kupi za spomin, ker redovnice žive v uboštvu.

Popoldne ob dveh je zopet vsa romarska družba klečala pred oltarjem presv. Srca in ob sarkofagu sv. Marijete. Ko odmolimo sv. rožni venec, dr. Ehrlich stopi na leco ter zbranim v krasnem govoru pojasni, kako se Bog poslužuje nizkega, da izpelje svoje velike načrte. Glejmo skromno Bernardko, ponižno Marijeto Alacoque, preprostega Janeza Vianneya. Tudi naš slovenski narod je majhen med narodi, skromen med državami. Zdi se, da ga je Bog izbral za posebno orodje

v zgodovini, ki jo piše njegov prst. Ta naš narod, ki smo ga danes posvetili nanovo božjemu Srcu, ima še veliko nalogo v zgodovini. Vzhod in zahod veže, severne in južne narode edini, točka je, ki se je dotika romanski, germanski in ogrski narod. Prosimo, da bi ta narod ostal zvest svojim vzvišenim idealom, verskim in narodnim. — Po idejno bogatem govoru smo zapeli litanije presv. Srca Jezusovega, kakor jih pojemo — Slovenci. Mnogo Francozov in skoro ves jezuitski kolegij je

slikarji in umetniki Gvido Reni, Tiepolo, Corrège, oba Carracha, Carlo Dolce, Sassoferrato, Dominicain, Paolo Veronese, Carlo Maratta, Lebrun, Mignard i. dr. Muzej budnega opazovalca prevzame, da lahko reče s kardinalom Vicom: »Še nikoli nisem naletel na podobno zgodovinsko in umetniško sestavo socijalnega kraljestva Jezusa Kristusa.«

Posebno me je zadržala na zidu viseče »generalna karta evharističnih čudežev za srednjo Evropo«. Na nji so zaznamenova-

Peter Legros (1666—1719).

Rim, Kapela sv. Stanislava.

Sv. Stanislav Kostka na mrtvaškem odru.

prišel poslušat, ker jim je p. Janez Zore — svojčas kaplan v St. Vidu na Dolenjskem, ki pa je že 8 let pri Jezuitih in ob našem romanju v Paray le Monialu — povedal, da so njegovi rojaki Slovenci tukaj. Jezuiti niso kar nič štedili s pohvalo petja; posebno pa nas je razveselila njih izjava, da zapuščajo Slovenci v Paray le Monialu najlepši vtis.

Po litanijah nas p. Zore popelje še v muzej, imenovan »Hiéron«. Je to muzej, edini te vrste na svetu. V njem so zbrani vsi zakladi svete vede, lepe umetnosti in literature, ki se nanašajo na presv. Evharistijo, zakladi, s katerimi se proslavlja socijalno vladanje (Le Regne social) Gospoda Jezusa Kristusa. Tu je kar nakopičenih izvirnih slik, ki proslavljajo presv. Evharistijo. Bogato so zastopani slavni

ni kraji, kjer so se godili evharistični čudeži. Med drugimi je zabeležen tudi naš kranjski Kamnik. Na karti je pisano, da je leta 1240. duhovnik Volbert v Kamniku videl, kako se kruh in vino spreminjata v telo in kri. Oglejski patriarh Bertold in goriški knez Albert sta konstatirala ta čudež. (Ker je črtica zajemljiva za domače zgodovinarje in posebno za kamniško župnijo, naj tu sledi dosloven prepis v francoščini: »Stain 1240. Le prêtre Volbert voit Stes Espèces se changer en chair et en sang. Bertold, Patriarche d'Aquilée, et Albert, prince de Goritz, allèrent constater ce miracle. Aventinus, Liv. 7. Annal.)

Takoj ob vstopu v muzej nas je z vso ljubeznivostjo sprejel ravnatelj g. Simone Ponvert-Noaillat, čudovit mož, ki nam z vso vnemo razlaga pomen te evharistične

Dunaj.

Soba, izpremenjena v kapelo, kjer je bil sv. Stanislav čudežno obhajan.

Angel obhaja bolnega Stanislava.

zbirke in njenih posameznih kosov. Najrajši bi menda ves dan razlagal in na tem naslajal svojo pobožno dušo. Mož je visoko inteligenten. Stavil si je za življensko nalogo delati na to, da bi se tudi Judje spreobrnili h Kristusu. V letu 1921. se je bralo po njegovem prizadevanju v ta namen 1800 sv. maš. Tudi sv. oče Pij XI. je 28. junija 1922 z 2460 duhovniki povzdignil Kristusovo kri proti nebu, proseč: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« Poročen je bil ta izredni mož z Marto roj. Devuns, ki je skoraj vse življenje delala na to, da se postavi poseben praznik Kristusu Kralju. Takoj ob poroki sta si dala napisati kot geslo na poročna prstana besede iz Skrivnostnega Razodetja: »Lucerna ejus est Agnus« (Njegova luč je Jagnje). Vsako

leto sta romala v Rim, kjer je gospa Noailat trkala od škofa do škofa, od kardinala do kardinala in prosila, naj vplivajo na sv. očeta, da proglasi praznik Kristusa Kralja; v Paray le Monialu pa je ustanovila list »Au Christ Roi« (Kristusu Kralju).

Ob sklepu svetega leta 1925 je bila zopet v Rimu. Sv. oče Pij XI. je v svoji mojstrski enciklički govoril o vesoljnem kraljestvu Jezusa Kristusa ter proglasil praznik Kristusa Kralja na zadnjo nedeljo v mesecu oktobru, obenem pa izjavil, da hoče na Silvestrov dan tega leta sam opraviti prvo sveto mašo v čast Kristusa Kralja v vatikanski baziliki po novem mašnem formularju ali vzorcu. Srce je drhtelo pobožni gospej, ko se je pod vatikanskimi svodi razlegel vstop te sv. maše z besedami: »Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem et divinitatem« — Vredno je Jagnje, ki je bilo umorjeno, prejeti oblast in božanstvo in modrost in moč in čast; njemu bodi čast in oblast vekomaj in vekomaj! (Apoc. 5. 12.) Prav ista misel o Jagnjetu, ki jo je imela kot geslo gravirano v svojem poročnem prstanu!

Po svojem povratku iz Rima je vsak dan, kakor navadno, prejela sv. obhajilo. Prvi petek v mesecu februarju, imenovala ga je »le grand jour« (veliki dan), je več ur po svetem obhajilu premolila pred oltarjem najsvetejšega Zakramenta v cerkvi Jezusovega prikazovanja v Paray le Monialu, tik ob rakvi sv. Marijete Alacoque — prejela je sv. popotnico, ne da bi vedela. Njena molitev je bila molitev globoke zahvale, ki res ni znala drugega kot zahvaljevati se. Po srčni zahvali se je mislila povrniti k svojemu vsakdanjemu delu in še slutila ni, da luč njenega življenja ugasuje. Someščani, ki so jo srečavali, so opazili, da je njen korak neobičajno težak. Kdo bi bil mislil, da so ti koraki v smrt, da so njeni utripi šteti? Doma sede na stol, roke ji omahnejo, mir in sladkost na njenem obrazu pričata, da je njena duša brez boja zapustila zemsko senco in splavala v svetlobo nebeskega Jagnjeta... Lucerna ejus est Agnus!

Vsa pobožna Francija je pisala o gospej Marti Noaillat! ... Ne dvomim, da jo je tudi vratar božji z veseljem spustil k Jagnjetu — Kralju!

Ogledali smo si še farno baziliko presv. Srca Jezusovega iz 10. in 12. stoletja, ki pa je zelo zanemarjena, polna pajčevin in nesnage ter začenja že razpadati. Je namreč državna last. Sedaj jo vlada popravlja kot »nacionalni spomenik«, ne da bi župnika kaj vprašala za njegovo mnenje.

Polni globokih vtisov in hvaležnosti, da smo videli sveti kraj, še enkrat v kapeli prikazovanja presv. Srcu Jezusovemu

priporočimo sebe, svoje prijatelje in znanke, svoje družine, posebno one, ki ostanejo tu v »Zlati knjigi«, ves slovenski narod, ter se ob 5 popoldne dne 14. aprila poslovimo od mesta Jezusovega Srca. Postrežljiva hotelirka pošlje na kolodvor za vsakega romarja mrzlo večerjo v zavitku, ki nam je kaj dobro teknila. Ob tri četrti na 11 ponoči smo zopet v Lyonu, kjer se razdelimo na 8 hotelov k mirnemu in potrebnemu počitku. Saj je g. Zidar izjavil: »Nobeno društvo svojim izletnikom ne nudi tega, kar nudite vi! To je pravi »Kaiser-manoöver«.

Iz tujine za domovino.

J. Kalan. — (Dalje.)

Da povem po pravici: nič posebno z veseljem več ne pišem v slovenske časnike. — Zakaj ne? ... Pišem namreč, kakor je v naslovu zapisano, »za domovino«. Reči hočem: Ne pišem samo za radovednost bralcev, ampak rad bi domovini, v kateri zdaj drugače ne morem delati, kaj koristil. A kako, če se pa nič ne prime! Pisal sem že veliko v »Slovenca« in »Vzajemnost«, a izmed vseh mnogih bralcev sem slišal samo dva ali tri, ki so rekli: Skušajmo posnemati Nemce v tem, kar imajo dobrega! To ravno nameravam s svojim pisanjem.

Mnogi so pač občudovali, kar sem lepega o Nemčiji povedal, a dejanskih posledic nisem nikjer opazil. Nekaterim pa ni bilo všeč, da sem o Nemcih kaj dobrega povedal. Ravno pred par dnevi mi je rekel nekdo — kdo in kaj je bil, to je postransko: »No, kako je v Nemčiji? Oh, vi pretiravate, ljubljanska škofija je še vedno prva in najboljša!«

Kaj menite, da bi mene ne veselilo, ko bi bila moja domača škofija prva in najboljša? Saj zato pa ravno pišem, kako je drugod po svetu, — iz tujine za domovino — da bi pri nas posneli vse to, kar imajo drugod dobrega, pri nas pa morebiti še ne, da bi bili potem pri nas res prvi in najboljši.

A kje so prvi in najboljši, to je naravnost težko reči. Zadnjič sem zapisal, da je neki nepristranski opazovalec imenoval münstersko škofijo, v kateri jaz zdaj bivam, prvo in najboljšo. A dostavil sem, da bi si jaz tega ne upal trditi, ker je težko vse natančno primerjati. V eni deželi imajo nekaj dobrega, v drugi pa kaj drugega. Tudi v Nemčiji, čeprav sem o nji marsikaj lepega povedal, meni ni vse všeč. Da je tam tudi veliko slabega, to

je tako gotovo, kakor gotovo je sneg bel in voda mokra. Ali naj vam naštevam in opisujem vse slabe strani življenja v Nemčiji? A kakšen namen naj bi to imelo? Komu bi bilo s tem kaj pomagano? Vam ali Nemcem? Nikomur! Škoda tinte! Pa da omenim samo nekatere reči! Zadnjič sem rekel, da nemške katoličane to k dobremu podžiga, ker imajo zraven sebe drugoverce, protestante. A če je to po eni strani dobro, je pa po drugi tem slabše. Mešani zakoni, ženin in nevesta različne vere, to je na Nemškem in povsod, kjer so ljudje versko mešani, najhujša rana in največja izguba za cerkev. Pri nas tega, hvala Bogu, ni. Seveda ko bi bila priložnost, bi bilo pri nas v tem oziru prav tako, kakor je na Nemškem in drugod; a priložnosti ni, vsaj velike ne; bo je pa vedno več, ker smo v isti državi s pravoslavnimi. Jaz nemškim duhovnikom, ki mi tožijo nad tem, večkrat pravim: »Pri nas pa mešanih zakonov skoro ne poznamo, pri nas v Sloveniji smo sami katoličani. Pridite k nam pogledat, je lepo, nikjer na vsem svetu ne boste videli toliko cerkva po hribih kakor pri nas! Ali pa naše petje in naše zvonjenje! Nemci ne znate dvojega: kuhati in zvoniti; pridite se k nam učiti! Pojete že radi, to je lepo, a ne znate tako kakor mi. Naši prazniki, posebno Božič in Velikanoč, so bolj veseli kakor vaši.« Na Nemškem, vsaj tam, kjer sem jaz, nimajo polnočnice (ker se ponoči rade nerodnosti godijo, tudi pri nas) in na veliko soboto ni procesije. Pač pa na sveti večer in veliko soboto popoldne na vse pretege spovedujejo, ravno tako še na oba praznika popoldne. Velike trume ljudstva so vse praznike pri obhajilni mizi. Veliko soboto mi je bilo res vsako leto dolčas po naših veliki

Lyon.

Marijina božja pot: N. D. de Fourvière.

Marijin kip v glavnem oltarju.

soboti, ki je veliko bolj vesela in veličastna kakor nemška. Pri nas kolač in pirhe blagoslovljamo in jemo ter procesijo obhajamo. Nemci pa tiste ure spovedujejo in k spovedi hodijo! ...

Tako, pravim, ima vsak kraj nekaj lepega in dobrega, nobeden pa vsega. Pri nas je bolj veselo kakor na Nemškem. Seveda kaj je za kraljestvo božje boljše: kolač blagoslovljati in jesti, ali k spovedi hoditi in spovedovati, to je vprašanje. K spovedi Nemci razmeroma res radi hodijo. Pozimi enkrat mi je pravil kaplan

malega mesta Borken v pričo g. vikarja Tensunderna, ki zna slovensko in s katerim sva šla skupaj »na deželo«, da v tistem kraju 90 odstotkov kmečkega prebivalstva hodi k spovedi in sv. obhajilu vsak mesec. K sv. maši Slovenci pač dokaj radi hodijo. Ko sem 21. avgusta letos prišel v domovino in po preteku enega leta spet prvič v Ljubljani pri frančiškanih maševal, sem nalašč pogledal po cerkvi, koliko je kaj ljudi, in z veseljem sem sam pri sebi rekel: Hvala Bogu, Ljubljanci še vedno radi k maši hodijo! Cerkev je bila kakor za delavnik zelo lepo zasedena. A spovedi — te se pa boje — no ženske ne, te krivice jim ne smem delati — pač pa naši možiki! V tem oziru so pa nemški katoličani brez dvoma veliko pred nami. Kaplan Jenster, ki zna tudi slovensko, mi je povedal, da v njegovi župniji, ki šteje 3000 duš, pristopi vsak mesec 2—300 fantov k sv. zakramentom. Če fantov toliko, potem gotovo tudi drugih ne manj. Po celi Nemčiji imajo nedelje vsakega meseca razdeljene za prejem sv. zakramentov po stanovih: prvo možje, drugo žene, tretjo fantje, četrto dekleta. In vsak stan res pritisne tisto nedeljo k spovednici in obhajilni mizi, da je veselje. Ali bi mi v tem res ne mogli nemških katoličanov posnemati? Ta lep red bi bilo tudi pri nas čisto lahko vpeljati in bi ljudje gotovo bolj prišli, ker bi se zavedali: danes je naša nedelja. Kadar bomo mi v tem oziru tako daleč, se bomo smeli res pohvaliti, da nismo zadnji!

Domovine ne ljubi tisti najbolj, ki jo samo hvali, ampak tisti, ki jo želi kolikor mogoče visoko povzdigniti. Če hvalim, kar je na tujem lepega, pišem ne toliko v hvalo tujcem, marveč v blagor domovini. Prav bi bilo, ko bi se Slovenci malo manj ponašali, češ: takih ni, kakor smo mi, ampak da bi se od tujcev pridno učili, kar imajo lepega in jih skušali v vsem dobrem posnemati.

Ko sem bil pred dvema letoma spomladi prvič na Nemškem, sem si mislil: O, kako bi mogel vse to, kar sem tukaj lepega videl, prenesti domov na Slovensko! In šel sem, preden sem se od dežele poslovil, na veliko božjo pot k Materi božji v Altöttingen na Bavarskem s tem posebnim namenom, da bi ji priporočil, naj mi pomaga to doseči.

Koliko in kako bom uslišan, bo pokazala bodočnost.

Utrinki.

Otrok je oče moža. — Pobožen otrok je nagrada staršem. — Spačen otrok je žrebek za krsto staršev. — Otroci bolj gledajo, kar starši delajo, nego kar govorijo. — Pravilno je, da otroci starše prosijo in ne starši otroke. — Očeta spo-

znaš po otroku. — Boljše je, da otroci jokajo, kakor da stari ljudje.

Otroci so fotografija staršev.

Kdor ti rad našteva napake bližnjega, govori drugim tudi o tvojih slabostih.

DRUŽBENI GLASNIK

Vsem, ki silijo v tujino.

Župnik starotrški, g. J. Hafner, je prejel nedavno iz Francije pismo, ki ga je dal zaradi poučne vsebine uredništvu »Bogoljuba« na razpolago. Naj bo vsem, ki silijo na tuje, v svarilo.

Č. g. župnik! Oprostite, da se nisem nič zglasila in poslovila pri Vas pred odhodom v Francijo, kot bi se spodobilo Marijini hčeri. Toda odhajala sem tako naglo, da nisem mogla zadostiti vsem nalogam in tudi Vas ni bilo vedno doma, kadar sem prišla v Stari trg. Torej vzemite s tem mojo odsotnost na znanje, sicer pa mislim, da ta ne bo trajala dolgo, kajti pozno v jesen se nameravam vrniti domov. Francija ni zame; kar nobena reč mi tukaj ne ugaja. Pa tudi vsak človek ni za tujino in jaz vidim, da nisem. Tu je za take ljudi, ki jim je glavna stvar njihov trebuh. K maši grem vsako nedeljo, saj tu se edino počutim domačo, drugega pa nimam. Posta ne poznajo tu nobenega. Nedelje in praznike pa prav malo kje posvečujejo kot pri nas. Trgovine in vsi javni lokali so ravno tako odprti kot vsak drug

dan. Zato se jaz tukaj ne bom mogla privaditi. Pa tudi drugim našim dekletom ne bi svetovala priti sem; kajti za mladega človeka, posebno dekleta, je najbolje, da ostane, ako le more, doma. Težko je tudi zato, ker ne razumem francoskega jezika, učiti se ga pa ni lahko. Dolgčas mi je posebno ob nedeljah, ko sem bila navajena doma vedno k maši in večernicam hoditi; tu pa nimam nobene družbe, sem čisto sama Slovenka. Odkar sem tukaj, še nisem slišala drugega kot francosko govorico.

Posebno po shodih Mar. družbe se mi toži. Kako kaj napredujete? Ko pridem domov, bom zopet redno zahajala k shodom in rada pomagala pri verskih organizacijah, zlasti v Marijini družbi, kolikor bo v moji moči.

Do tedaj pa se Vam priporočam v molitev in pošiljam iskrene pozdrave vsem mojim sosestram.

Le Rainey, 25. julija 1926.

Hvaležna hčerka Marijina Marija K.

Paray le Monial.

Sv. Marjeta Alakok (v relikviariju).

Štefan Gautier.

Sv. Cecilija.

(Praznik 22. novembra.)

Pariz, Luksemburški muzej.

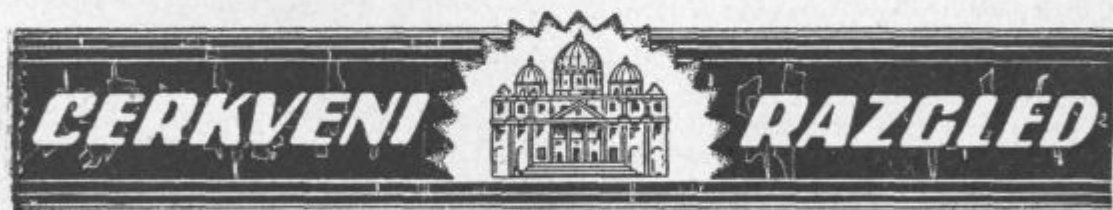
„Regnum Marianum“.

O binkoštnih praznikih je bil sklican deželni kongres vseh ogrskih Marijinih družb v Budimpešti. Vsaka kongregacija je opravila poprej devetdnevno za srečen izid. In res je kongres uspel sila veličastno ne le na zunaj, marveč je tudi nanovo poživil in poglobil marijansko misel in vnemo. Udeležba pri skupnem obhajilu, pri slavnostnih zborovanjih, zlasti pa pri sijajni procesiji izpred cerkve Srca Jezusovega do nove Lurške dupline na vznožju Gerardovega griča in pri večernem sprevodu s svečami na binkoštni ponedeljek — je bila tako ogromna, da je človeka kar prevzelo neko sveto in blaženo razpoloženje. Zborovanja so bila po raznih, največjih dvorinah, ki pa še niso bile zadostne, da bi mogli vsi udeleženci blizu. Govore, ki so jih imeli škofje, duhovniki, odlični uradniki, vseučiliški profesorji, dijaki, gospe in gospodične, je prevečala prava, iskrena ljubav do nebeške Matere; sprožilo se je nešteto novih nasvetov za napredek v kongregacijskem življenju, za poglobitev verskega udejstvovanja, za okrepitev apostolske ljubezni. Glavni poudarek je veljal duhovnim vajam, ki so prvi vir in prvi pripomoček za življensko obnovo. Zato se je napravil sklep, da se naj čimprej ustanovi »Dom duhovnih vaj«, ki naj bo glavni temelj za novo »Kraljestvo Marijino« — »Regnum Marianum«.

Posebno zborovanje je bilo obenem združeno s proslavo Alojzijeve dvestoletnice. Zatrnilo, da se ogrska mladina z veseljem in krščansko odločnostjo zbira pod zastavo sv. Alojzija, je znamenje, da je Ogrska v temelju še zdrava.

Poročstvo, da se bodo številni sklepi in razne resolucije, ki so bile na kongresu navdušeno sprejete, tudi povsod udeleжавile, je v tem, da se je izvolil izvršilni odbor ali višji magistrat za vse Marijine družbe na ogrskem ozemlju.

O priliki kongresa je bila otvorena tudi nova lurška votlina na desnem bregu Donave ob vznožju holma sv. Gerarda. S pomočjo in s prispevki družbenikov in družbenic se je načrt za lurško jamo točno in lepo izvršil. Med delom so odkrili še drugo votlino, ki obsega tudi za 200 oseb prostora. Vanjo so postavili oltar s križem, ki je posnetek čudovitega razpela v mestu Limpas. Pri otvoritveni procesiji je bilo zbranih do 25.000 članov in članic ogrskih Marijinih družb. Pred votlino je napravljena kamenita prižnica, kjer so imeli ognjevite nagovore frančiškanski provincijal, nadžupan budimpeštanski dr. Sipőcz in mladi nadvojvoda dr. Jožef Franc. Vsi govori so izzveneli v željo, naj bi Ogrska postala zopet veliko Marijansko kraljestvo.

Po svetu

Ob 12. obletnici. Ko se je dvanajstič poravnal smrtni dan papeža Pija X., čigar grob je neprestano oblegan od pobožnih romarjev, so razglasili, da so priprave za svetniško proglašenje njegovo že pri kraju in da so tozadevne spise izročili kongregaciji svetih obredov.

Preganjanje v Mehiki. Nadškof v mestu Mehiki je dal razglasiti, naj se vsi katoličani pridružijo zvezi verske obrambe, ki bo razpredena po vsi državi. — Zadnji čas je bilo zopet izgnanih 5 duhovnikov. Oborožene čete so zaprle v Dukango pet šol. Usmiljenke

so zapodili iz mestne bolnišnice, bolniki pa so ostali nekaj časa brez pomoči in varstva.

Vtis. Kako mogočno je vplival evharistični kongres v Čikagu na drugoverce, se vidi iz tega, da je prvi teden nato samo v eni župniji (svetega Petra) prestopilo v katoliško Cerkev sto protestantov!

Tega nihče ne izbriše... Znani dr. Marchand, vodja preiskovalnega zdravniškega urada v Lurdu, je objavil statistiko ondotnih zdravniških preiskav in zapisnikov. Predvsem opozarja, da je bilo zaposlenih v tem uradu, odkar je vpeljan, torej tekom 30 let, nič manj kot **9350 zdravnikov**. Vsi ti so tudi podpisali izjavo, ki v njej zatrjujejo, da se ozdravljenja v Lurdu morajo označiti kot taka, ki se zdravniškim potom ne dajo razložiti.

»Časi so minili« — pravi dr. Marchand — »ko so nekateri z lurškimi dogodki opravili kratkoma tako, da so skomizgnili z rameni ali pa vse skupaj pripisovali neki notranji umišljavi. Tako morejo govoriti le ljudje, ki niso nikdar bili v Lurdu. Ne gre za morebitno živčno motenje, ki izgine, marveč za hipno ozdravljenje pohabljenih in pokvarjenih delov telesa, ali bolezni, ki so nastale kot posledica bolnih in pokončanih organov, kar nima z živčevjem prav nič opraviti. Vsa ozdravljenja se predlože vsem navzočim zdravnikom, da jih slobodno preiščejo.«

Jubilej svojega zaščitnika sv. Alojzija je 28. avgusta t. l. praznovalo 30.000 italijanskih mladeničev, ki so se zbrali v Castiglione. Ti mladi junaki so večinoma člani katoliških mladeniških društev.

14.000 oseb je bilo navzočih pri zgodnjih sv. mašah letošnje poletje do 8. avgusta na kolodvoru v Monakovem, kjer je odkazana večja čakalnica in spremenjena v kapelico. Prva maša je ondi vsako nedeljo in vsak praznik ob 3.20, druga ob štirih. 800 oseb, zlasti mladih, je bilo tudi ondi obhajanih. Lepo!

Ruski apostol, znani učenjak P. dr. Herbigny iz družbe Jezusove, je bil nedavno posvečen za škofa, nato je pa šel že vtretje na Rusko v verskih zadevah. V Moskvi je imel prvo slovesno sveto mašo in sicer v cerkvi sv. Alojzija, kjer je tudi birmoval.

V katoliško Cerkev je bila sprejeta slavna norveška pisateljica Sigrid Undset. Sama pravi, da je prišla v pravo cerkev ne iz luteranstva, marveč iz poganstva.

To so zgolj hvalevredne odredbe, ki jih je razglasila Mussolinijeva vlada, namreč: 1. V Milanu so dali zapreti vse ženske, ki so napovedovale srečo iz kart. Ta odredba se je raztegnila na vso Italijo. 2. Potom posebne okrožnice je Mussolini opozoril vse oblasti, naj strogo zasledujejo umazanijo in nedostojnost v spisih, knjigah, časopisih, razglednicah. Kar je pohujšljivega po trgovinah, naj se zapleni. — Če bodo podrejene oblasti to izvršile, je seveda drugo vprašanje. Vsekako je pa že ta dobra volja nekaj vredna.

Tako se govori! Kakor znano, živi sestra sv. Male Terezije, prednica Pavlina, v mestecu Lisieux na Francoskem. Ko je bila nedavno v Čikagu na čast novi svetnici sv. Mali Tereziji posvečena neka nova cerkev, so prosili župljani nove cerkve prednico Pavlino, naj jim napiše kratko pismo. Sestra Pavlina je pisala sledeče: »Povejte — prosim — gospem in gospodičnam po Ameriki, naj ne posnemajo mode onih, ki nosijo nedostojno obleko, če si hočejo pridobiti naklonjenost Male Terezije.« To je beseda, ki naj si jo zapomni ves ženski svet.

† **P. Anton Puntigam**. Na Dunaju je umrl po dolgem bolehanju znani jezuit P. Puntigam, ki je pred in med svetovno vojno tako plodonosno deloval v Bosni in sicer deloma v Travniku deloma v Sarajevu. Bil je glavni voditelj katoliškega dijaštva, »generalni prosjak« Bosne, kakor se je sam rad šaljivo nazival. Zadnji čas je bival na Dunaju ter ustanovil »Evharistično zvezo narodov«.

Bolnim — pomoč! M. Elizabeta, ki je dolgo vrsto let zelo pridno podpirala »Bogoljub«-a s svojimi lepimi, globoko občutenimi pesmimi, je že več kot eno leto hudo bolna. Vsem Bogoljubovim bralcem jo toplo priporočamo v molitev, posebno še na njen godovni dan (19. nov.).

Goriška nadškofija. Za župnika na Vogrskem pri Gorici je bil umeščen g. Ivan Franke iz Čepovana.

Škofijska kronika. Na župnijo Poljane pri Toplicah je bil umeščen Janko Lobe; na župnijo Sv. Jakob o. S. pa Gustav Koller, poprej župnik v Podragi pri Vipavi. — Stalni pokoj je dovoljen Jakobu Šiški, župniku pri Sv. Trojici nad Cerknico.

Frančiškanski red — spremembe. Ljubljana: P. Dominik Nabernik, prov. tajnik in voditelj franč. bogoslovcev; dr. P. Hugo Bren, učitelj bogoslovja. — Novomesto: P. Valerijan Landergott, gvardijan, P. Alfonz Furlan, P. Ferdinand Zajec, vodja cerkv. zbora. — Kamnik: P. Matej Vidmar, katehet. — Nazaret: P. Vladimir Bobek. — Brežice: P. Maks Brelj. — Maribor: P. Ciril Bračko. — Sv. Trojica: P. Dionizij Dušej, gvardijan, P. Albert Pirc. — Brezje: P. Jožef Aljančič. — Vič: P. Atanazij Avsec.

Najlepša proslava ustanovitelja treh frančiškanskih redov — vzornika ljubezni božje, velikega asiškega svetnika se je izvršila v Ljubljani s tem, da se je s slovesnim blagosloavljenjem izročilo svojemu namenu novozgrajeno svetišče sv. Frančiška v Spodnji Šiški. Četudi delo še ni dovršeno, vendar je toliko napredovalo, da se bo mogla za silo že opravljati služba božja v novi cerkvi. Hkrati z otvoritvijo je bil posvečen in dvignjen v zvonik nov zvon, ki bo vabil vernike k sv. Frančišku ter čakal, da se mu pridruži še dva tovariša.

Smrtna kosa. V Ormožu so 21. sept. pokopali ondotnega dekana † Andreja Gliehe. Pogreba se je udeležilo 46 duhovnih tovarišev in obilica ljudstva. Šolska mladina mu je zapela žalostinko v slovo.

† **Avguštin Sinkovec.** Štiri dni pred smrtjo je bil še v Ljubljani. Kar neverjetno se je čulo sporočilo: župnik Sinkovec je umrl na rojstnem domu v Kamniku. Pa je bilo le res. Pri zdravljenju zob je baje nastalo malo zastrupljenje krvi —, ki je povzročilo poleg sladkorne bolezni nenadno smrt. Pokojni svetnik in bivši župnik v Škofji Loki je bil izrazita osebnost med duhovniki ljubljanske škofije. Poln ognja in strastne vneme za pravo versko in politično mišljenje, pa tudi za pošteno življenje med verniki, ki so mu bili izročeni, je bil povsod v prvih vrstah, kjer bi se moglo v zgoraj označenem oziru kaj dobrega ukreniti. Podpiral in širil je dober tisk, vnel se je za zdrave organizacije in verske družbe, nastopal z ostro besedo zoper liberalizem, ki ga je zlasti v cerkvenih govorih opetovano ožigosal kot najnevarnejši greh. Seveda se je dosledno boril tudi zoper liberalno časopisje in zoper pohujšljivo berivo. Jasno, da duhovnik, ki je dosleden v tem oziru, ni in ne more biti priljubljen zlasti ne pri onih, ki jim je brezverno časopisje vsakdanji kruh. Bil je pa vključ temu ljubezniv tovariš ne le duhovnikom, ampak vsem župljanom, ki jih je poznal, da so dobrega mišljenja. Če bi se bil mogel nekoliko bolj krotiti tudi v nastopu do političnih nasprotnikov in v zadevah političnih vprašanj, bi bil morda še danes župnik v Škofji Loki. Gostoljubnost njegova je bila daleko znana. Naj mu Bog podeli večni mir in plačilo za vse, kar mu je grenilo življenje zlasti zadnja leta. Sijajen pogreb je pričal, da je bil pokojni odličen duhovnik in čislana osebnost. Truplo je blagoslovil in opravil v cerkvi molitve prevz. g. knezoškof dr. Anton B. Jeglič, ki se je mudil radi birmovanja v kamniški dekaniji.

Pokopali so 10. okt. pri Sv. Marjeti (blizu Rimskih toplic) ondotnega † župnika Franceta Trop-a. Poprej je bil tudi stolni kapelnik v Mariboru in občepriljubljen. V posmrtnici smo čitali take-le značilne označbe o pokojnem: Bil je brat revežu, prijatelj kmetu, zvest vodnik vsem — učenim in neučnim. Zdravja ni poznal, pa je bil vseeno vesel. Sebe ni poznal, le za druge je živel. Bog mu daj plačilo!

Dopisi

Sv. Ilj pod Turjakom. Pred par tedni so pripeljali iz hiralnice iz Vojnika k nam dvajsetletno mladenko Veroniko Sešelj. Bila je že štiri leta vsled bolezni privezana na bolniško postelj. Neznosne bolečine so ji vedno bolj jasno naznanjale, da se bliža konec njenega

trpljenja. Bila je dne 26. julija previdena s sv. zakramenti za umirajoče. Izrazila je le še željo, da bi rada še postala Marijin otrok; ta srčna želja se ji je izpolnila zadnji dan pred smrtjo. Vključ nepopisnim bolečinam se je veselja razjokala, ko sem stopil v njeno bolniško sobo, da jo sprejemem v Marijino družbo. »Vem, da bom kmalu umrla, zato vas prosim, izpolnite mi mojo zadnjo in najsrdnejšo željo« — tako je dejala. Ne morem vam popisati, s kakšno ljubeznijo do Marije je ta mučenica izgovarjala besede: »Zato te prav srčno prosim — preljuba Mati — sprejmi me v svojo družbo... O mila Mati... stoj mi ob strani v smrtni uri.« — V solzah so se potapljal njene oči, ko je pritiskala na svoje ustne svetinjo Brezmadežne. In ko sem jo vprašal, če še kaj potrebuje, je rekla: »Iz srca sem vesela, in ničesar več ne želim. Izročite mojim sosestram prvi in zadnji pozdrav in spominajte se me v molitvi.« Še eno noč in pol dne je morala trpeti strašne bolečine, a trpela je v neprestani molitvi sv. rožnega venca. Naslednje popoldne je kot neustrašena junakinja izpila kelih bridkega trpljenja, popolnoma vdana v voljo božjo, do dna. Oklenila se je Marijine svetinje, pritisnila je na svoje srce podobo Križanega ter v objemu sv. Križa in Marijine svetinje mirno izdihnila. Par ur pozneje je belo oblečena mirno počivala na mrtvaškem odru. Na njej je blestela svetinja Marijina, njene lase je prepletal bel venček, z njenih usten pa se je razlival vesel smehljaj. — Taka je smrt Marijinega otroka. »Kdor otrok je zvest Marije, smrti naj se ne boji; luč nebeška mu zasiže, ko ugasnejo oči« — tako so pele sestre ob njenem odprtem grobu. — Preljuba Mati, sprejmi me v svojo družbo, — o mila Mati, stoj mi ob strani v smrtni uri!

Voditelj.

Solkani pri Gorici. Nekoliko kronike iz naše Marijine družbe: V tukajšnji dekliški kongregaciji, ki šteje 60 članic, smo doslej osnovali tri odseke: Evharistični še premalo izpolnjuje lepo, vzvišeno naloge; misijonski odsek skrbi, da pobira prostovoljne mesečne prispevke, književni odsek se trudi, da članice čitajo »Bogoljuba« in dobre knjige. Za okrašenje oltarjev tudi skrbimo, kolikor moremo. V preteklem letu smo se udeležile romanja Marijinih družb na Sv. Goro. Vračale smo se domov polne najlepših misli in sklepov v srcu. Prijetno razpoloženje je vladalo med nami ob pogledu na številne sestre iz daljnih krajev, ki so se bile zbrale okrog Kraljice svetogorske. — Dalje naj povem, da smo imele letošnje leto tudi duhovne vaje, ki so se končale na svečnico. Govore je imel naš skrbni voditelj g. Franc Kodrič. Marsikatera prej mlačna družbenica se ima vprav

tem duhovnim vajam zahvaliti, da je krenila na pot lepšega življenja. Vsako prvo nedeljo imamo skupno sv. obhajilo in shod; vsako zadnjo pa sestanek v družbeni sobi. Končno naj še omenim, da se pripravljamo na sprejem novih članic v Marijino družbo. — Predrage sestre v Mariji! V današnjih časih, ko preveva javno življenje verska mlačnost, posledica svetovne vojne, je potrebno, da se vzdramimo vse mladenke in da se združimo v boju zoper mlačnost in površnost v verskem življenju. Le v Marijini družbi bomo zmagale in potrle vse zanke, ki so nastavljene na poti mladega, neizkušenega življenja. V viharjem boju, ki obdaja mladostna leta, se jih le preveč spodtakne, da padejo v vrtinec posvetnega ter lahkomišelnega življenja, ako ne iščejo zaslombe v Marijini družbi. Marija je naša pomoč! Marija naš najlepši vzor! Ona nas ljubi! Pokažimo, da smo vredne njene ljubezni s tem, da lepo bogoljubno, čednostno živimo. Vse, ki še niste v vrstah Marijinih otrok, premislite, koliko opore nudi Marijina družba mladim dekletom! Tudi vas kliče Marija na razne načine k sebi! Ali se ne boste odzvale njenemu vabilu? Glejte tudi jaz, ki te vrstice pišem, sem bila med tistimi, ki jih je Marija polagoma v svoje naročje zvalila. In kako hvaležna sem ji sedaj zato, da se smem imenovati otrok Marijin. Ali si ne želiš iste sreče tudi ti, ki čitaš te vrstice? Pridi, mati Marija Ti nudi roko! Družbenica.

Kostrivnica. Najlepša fantovska organizacija je Marijina družba, ki naj povsod preganja mlačnost in dviga krščansko življenje. Kostrivniška Marijina družba mladeničev se čvrsto razvija. Oskrbeli smo si novo zastavo, ki stane 5500 Din. Na eni strani je podoba Brezmadežne, na drugi pa sv. Alojzija, kot nekak spomin njegovega 200 letnega jubileja. Zastava je ponos fantovske Mar. kongregacije ter znak ljubezni do Marije. Blagoslovil jo je 25. julija svetnik Franc Korošec. Ustanovljena je bila družba že l. 1910. po mladinskem organizatorju Fr. S. Gomilšku. Novo življenje in pobudo ji daje sedanji župnik J. Slavič, ki vodi tudi Marijin vrtec.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Letošnja sedemkratna povodenj nam je pokončala seno, otavo in poljske sadeže v nižjih legah; ni pa ugonobila dobrega semena, položenega v našo Marijino družbo. O tem priča živahno gibanje na naših shodih, zborovanjih in prireditvah, četudi nimamo zanje primernih prostorov. V nedeljo dne 29. avgusta t. l. smo ob priliki blagoslovljenja nove družbene krone imeli prisrčno in ganljivo slovesnost v proslavo Alojzijevega jubileja s skupnim sv. obhajilom.

Ta dan je bilo tudi večje število novih članic sprejetih v Marijino družbo. — Izvedeli smo, da naš g. voditelj pripravlja posebno knjižnico za Mar. družbo.

Tolmin. Na naš glavni družbeni in obenem farni praznik, t. j. 15. avg. t. l., je bilo sprejetih v dekleško Marijino družbo 18 novih članic. Vse so se nato udeležile z venci slovesne procesije s Sv. R. T. Tako je prav! Družba šteje sedaj skupno 151 članic, od katerih jih je mnogo v raznih službah posebno v Trstu. Dasi je bilo prvotno težko utreti pot Marijini družbi, je danes pri veliki večini to stališče premagano. Starši in tudi mladina se zanimlje za družbo in vsi pošteti jo cenijo in žele napredka. Pogumno naprej! — (Slike so premotne, zato nerabne. Uredn.)

Nova cerkev pri Vojniku. Lepa in slavna je naša župnija. Saj sta dva lavantinska škofa kaplanovala v tej župniji. Nepozabni Slomšek so ravno tukaj zapeli svoj »En hribček bom kupil« in njihov naslednik dr. Stepischnegg so tudi službovali kot kaplan v tej župniji. Razni fantovski razgrajali so to lepo župnijo spravili na slab glas; zadnja leta se je pa v marsikaterem oziru mnogo izboljšalo. Posebno med mladino je zavel drug veter. Ze lansko leto smo dne 8. decembra na slovesen način praznovali sedemdesetletnico dekleške Marijine družbe. Okoli 20 deklet je bilo ta dan na novo sprejetih v Marijino družbo. Za šolsko mladino se je ta dan ustanovil Marijin vrtec. Prve cvetke: 41 dečkov in 55 deklic. Istega dne popoldne pa so vprizorile članice Marijine družbe mikavno igro: »Goslarica naše ljube Gospe.« Prednica je imela lepo deklamacijo v poslavo sedemdesetletnice in cerkveni pevski zbor je zapel več lepih Marijinih pesmi. Tiho in vztrajno je delala Marijina družba v l. 1926 in dne 8. septembra je prišel zopet tako zaželjeni praznik rojstva Device Marije. Oko marsikaterega župljana je bilo ta dan rosno, ko je videlo pri večernicah zbran cvet župnije — dekleško Marijino družbo in Marijin vrtec. Ob pritrkavju vseh farnih zvonov je vkorakala novoizvoljena Marijina četa: 40 otrok in 23 družbenk v cerkev, kjer je bil najpoprej nauk. Po nauku se je izvršil slovesen sprejem v Marijin vrtec in v Marijino družbo. Marsikdo je bil ganjen do solz, ko je slišal nežne otroške in čiste dekleške glasove, ki so zatrjevali in obljubljali Mariji zvestobo, Marijina armada ima zdaj 170 kongreganistinj in 136 cvetk naraščaja. — Vsi ti hočejo svoja mlada, najlepša a tudi najnevarnejša leta preživeti pod varstvom nebeške Kraljice.

Št. Gotard pri Trojanah. Dekleška Marijina družba je v nedeljo, 30. maja, obhajala prav lepo slovesnost. Zjutraj je bilo skupno

sv. obhajilo, po pridigi pa vpričo vse cerkve posvetitev družbe presv. Srcu Jezusovemu. V ta namen si je družba omislila lep kip Srca Jezusovega, ki je sedaj postavljen na vidno mesto na velikem oltarju kot spomin na ta dogodek. Isti dan popoldne je bil namesto šmarnic primeren govor in sprejem novink v Marijino družbo. Sprejetih je bilo 19 deklet — za ta okoliš precejšnje število. Sedaj šteje družba 83 članic in 3 hospitantinje. V ponedeljek 31. maja smo romali na Oljsko goro na Štajerskem. Z nami vred so pohitele na to prijazno božjo pot tudi družbenice iz Blagovice, Sv. gore in Št. Ožbalta. V ondotnem svetišču je bilo več sv. maš, pridiga in skupno sv. obhajilo za družbenice. Vsem udeležencem se je prijazna Oljska gora z lepo romarsko cerkvijo močno dopadla. Bog daj, da bi vse te slovesnosti obrodile pri družbenicah obilo duhovnih sadov.

Raznoterosti.

Mešanih zakonov sv. Cerkev ne odobruje, marveč jih dovoli le, če so odstranjene vse nevarnosti za dušno zveličanje, če govore za zakon važni razlogi in zlasti če je zagotovljeno, da bodo vsi otroci katoliško vzgojeni. — Lani je vzela Mafalda, hčerka italijanskega kralja v zakon hessenskega princa Filipa, ki je pa protestant. Odločil se je, da se je dal katoliško poročiti in je tudi dovolil, da bodo otroci katoliško odgojeni. Nedavno je bil rojen v gradu Raconigi (Zg. Italija), kjer stanujeta, prvi sinček, Karel Albert, ki ga je krstil ondotni katoliški župnik, pred katerim je oče o priliki poroke tudi obljubil, da bodo vsi otroci katoliško odgojeni.

Sodba iz ust Afrikanca. Ko je bila poleti otvorjena nova turška molitvenica (mošeja) v Parizu, so peljali sultana iz Maroko v neko odlično restavracijo. Hoteli so mu dati priliko, da bi opazoval moderne plese, kakor »Tango« in »Fokstrit«. Vprašali so ga, kako mu ti plesi ugajajo. Odgovoril je: »Ne morem umeti, kako morejo zapadnoevropski moške in žene kaj takega svojim hčeram dovoliti.« ... Res zaslužena zausnica moderni razuzdanosti. Torej mora sedanjor propadla civilizacija še-le Afričan učiti, kaj se spodobi in kaj ne!

Zaslužena pohvala. Udeleženec evharističnega kongresa v Čikagu Fr. P. je zapisal to-le v pohvalo ameriškim katoličanom: »Za svojo cerkev žrtvujejo katoličani sila veliko. Cerkev in država sta ločeni; zato morajo katoličani sami skrbeti za plačo duhovnikom, za svoje učitelje in redovnice, ki vzgajajo šolsko mladino, za zidavo svetišč, župnišč, šol i. dr. Pa vse to radi in brez godrnjanja store. Svojim

duhovnikom, ki jih nazivajo kratkomalo »father« = oče, so iskrenovdani. V pobožnosti Amerikank in v njih ljubezni do sv. Cerkve, v njih vnemi za dobro stvar pa imajo evropske žene najlepši zgled.«

Dvojno korist bi dosegli, če bi tudi pri nas posnemali modre Švicarje. Državna oblast v Švici je — kakor poročajo časopisi — naložila davke vsem ženskim osebam, ki imajo preveč razgaljene vratove in roke, ali pa kratka krila. Prva kazen znaša 50 švicarskih frankov, potem se pa stopnjuje vedno više. Če bi se pri nas tak davek vpeljal, bi se državne blagajne precej opomogle, javna pravnost in dostojnost bi se pa dvignila.

Kdo je nosil »nebo« pri sklepni procesiji na evharističnem kongresu v Čikagu?... Odlični gospodje, in sicer: grof Ballestrem, sin bivšega predsednika nemškega državnega zbora, grof Henckel-Donnersmark, admiral Benson, in kitajski veleindustrijec Lapohang.

Misijska družba v Steylu je poslala nedavno zopet 38 misijonarjev-duhovnikov in 18 bratov na Kitajsko. Za istim poklicem se je odpeljalo na Vzhod pretekli mesec 59 misijonskih sester.

Še se bo treba boriti — zlasti na polju časopisja, če bomo hoteli, da se Cerkev ne bo zatirala, da se šola ne bo razkristjanjevala. Zakaj ta napoved?... Zadostuje, če povemo, kar so poročali drugi časopisi, da je v Jugoslaviji 18 prostozidarskih t. j. framasonskih lož. Od teh so v Belgradu 4, v Zagrebu 3... Nedavno so imeli »tripični bratje« mednarodno zborovanje v glavnem mestu naše kraljevine. To veliko pove!

Rim. V dne 3.—6. septembra t. l. so bile napovedane telovadske mednarodne tekme katoliških sportnih društev, in sicer na vatiškanskih prostorih, torej pred očmi svetega očeta v Rimu. Malo poprej so pa fašisti v mestu Macerata pri Loretu napadli in razpršili kongres katoliških visokošolcev. Italijanski časopisi so hoteli ta neljubi dogodek vnanjemu svetu prikriti. Toda kljub vladnim odredbam omenjeni barbarski čin ni ostal prikrit. Kakor poroča »Germania«, je bilo 15 dijakov prenesenih v bolnišnico, ker so bili bolj ali manj ranjeni. Močno je bil ranjen tudi dominikanski pater Iberti. Tudi ondotni škof se je izognil nesreči s tem, da se je umaknil skozi stranska vrata. — Dijaštvo je nato nadaljevalo zborovanje v Assisi-ju.

Sv. oče Pij XI. je bil o dogodkih točno poučen, zato je smatral za primerno, da se nameravane tekme katoliških telovadcev in sportnikov odpovedo. Večinoma so vsi tujci, tudi slovenski Orli, (priglašeni je bilo 13 narodnosti), ki so bili že na poti v Rim, porabili

rimsko bivanje v verske in kulturne svrhe. Poleg pobožnosti, ki so jih opravili, so si ogledali vse večje znamenitosti, muzeje ter verske in zgodovinske spomenike.

Naj dozori!

Prav je, da se je delo za beatifikacijo (proglasitev blaženim) našega Slomška spravilo na resen tir. Pole, ki je na njih natisnjenih okrog sto vprašanj, tičočih se Slomškovega življenja in delovanja, so že razposlane. Iz teh obširnih poizvedovanj se vidi, kako skrbno ravna sv. Cerkev v takih zadevah. Slomška smo doslej bolj proslavljali kot narodnega buditelja in versko vzgojnega pisatelja; premalo smo se pa morda ozirali na njegovo notranje življenje, na njegove prelepe vrline in kreposti, ki so mu naklonile tako obilnega blagoslova pri trudapolnem delu. Če se bodo uresničile želje slovenskega naroda, da dobi v osebi škofa Slomška lastnega svetnika, bo to v verskem, kulturnem in narodnem oziru velika pridobitev. Vsakdo, ki more do te sreče pripomoči, naj sodeluje, če drugače ne, pa z molitvijo. Predvsem so pa na to delo povabljeni lavantinski duhovniki in ondotni starejši verniki, ki imajo v ti zadevi morda še marsikatero važne spomine. Do 31. oktobra t. l. se bodo vpraševalne pole morale vrniti škofijstvu v Maribor. Od prvih uspehov je odvisno, če se bo mogla započeta akcija nadaljevati. Pri ti priliki opozarjamo vse, ki so se priporočali Slomšku v katerikoli zadevi ter bili očitvidno uslišani, naj pišejo po vprašalne pole ter naj točno zabeležijo vse podrobnosti. Naj ljubi Bog blagoslovi skupno naše prizadevanje!

Iz Osrednje pisarne Marijinih družb.

Družbene molitve so pripravljene za tisk. Uredil jih je dr. Gr. Pečjak. Izidejo, kadar dobe splošno odobrenje. Cena bo največ 2 Din.

Mali družbeni katekizem z najpotrebnejšimi vprašanji in odgovori v vseh družbenih zadevah izide meseca novembra. Obsegal bo 27 str. Cena 2 Din.

Pravila za žene so na novo natisnjena. Cena je 50 par. Na novo bo treba oskrbeti še druge tiskovine, ki so že pošle ali v kratkem poidejo. Za vse to pa ni dovolj sredstev, ker nekatere družbe ne pošiljajo članarine, ki je skoro edini vir dohodkov skupne pisarne. Zato prosi osrednje vodstvo vse družbe, ki še niso storile svoje dolžnosti, da to nemudoma store.

Marijna knjižnica. Za 200 letnico svetništva sv. Alojzija je izšla spominska knjiga »Sveti Alojzij, študije in pesmi«. Spisal Silvin

Sardenko, Naroča se pri Osrednjem vodstvu v Ljubljani, Pred škofijo št. 6; osebno se pa knjiga dobi na Poljanskem nasipu 10. Vezana je v sivo tkanino in je edina te vrste v slovenskem jeziku. (Namenjena je izobraženstvu in dijaštvu, pa tudi drugim bo prav prišla.) Posebno uporabna je za akademije in izobraževalne večere. Naj je ne manjka v nobeni knjižnici in v nobenem društvu. Cena je kljub obsežnosti 300 strani in lepi mojsterski vezavi samo 70 Din, po pošti 3.50 Din več. Za knjigo je prišlo že lepo število priznanj in naročil.

Dobre knjige

Tomaž Kempčan — med Srbi. Tomaža Kempčana sloveče delo *Imitatio Christi*, je prvič zagledalo beli dan pred več ko 500 leti, nekako okrog l. 1420; in sicer v latinskem jeziku. Na prvi mah se je priljubilo vsemu krščanskemu svetu na zapadu; danes je razširjeno v več ko 3000 izdajah in skoro v vseh jezikih. Slovenci smo dobili prvi prevod l. 1719 izpod peresa skromnega redovnika, kapucina o. Hipolita, pod naslovom: *Bukvice od slejda inu navuka Kristusa*. Sledili so nato drug za drugim še razni prevodi in v mnogih izdajah, dokaz, da so Slovenci neprestano to knjigo kupovali in premišljevali. Zadnji prevod (l. 1888) je oskrbel Andrej Kalan, tedaj trnovski kapelan v Ljubljani, izdala pa ga je Mohorjeva družba. Več ko 200 let torej je ta knjiga znana Slovincem. In lani so dobili prvi prevod tudi Srbi. Prevredla je knjigo iz latinskega jezika gospa profesorica Jelisaveta Marković. Naslov se glasi: *Tomaž Kempčanski: O ugledanju na Hrista*. (V cirilici.) Beograd. Jaz imam pred seboj že drugo izdajo iz l. 1926. Naroča se pri Cvijanoviću, Beograd; stane Din 30.—

Kdo je gospo profesorico napotil, da je začela prevajati? Vidite, tudi to je zanimivo. Za kuharico ima Slovenko. Neke nedelje popoldne je gospa pogledala v sobo h kuharici. Ta je držala v eni roki molek, v drugi pa neko knjigo. Gospa pogleda in vidi, da je knjiga latinska z naslovom: *Imitatio Christi*.

»Pa kako, da imate to knjigo pred seboj odprto? Saj ne razumete latinski.«

»Res ne razumem,« je odgovorila služkinja, »toda semtertja vidim tiskano *Jesus Christus, Maria, Deus, Dominus, Sacramentum...*« To pa že vem, kaj pomeni. In tako nahajam že v tem veliko uteho.

Gospa je bila vsa presenečena. Tudi ona je že iskala duševne utehe. Izposodila si je knjigo in jo začela čitati. In čim dalje je čitala, tem bolj ji je ugajala. Odprl se ji je nov svet: začutila je tudi ona velik mir v srcu. In sklenila je, da knjigo prevede. Ta svoj sklep je izvršila. Srbi so knjigo z radostjo sprejeli. V enem letu je doživela že drugo izdajo.

Ta knjiga je gotovo milost božja za vsakega, ki jo čita. In po kako čudovitih potih jo Bog podari!

Mlinar in njegova hči. Ljudska igra. Spisal Ernst Raupach. Za slovenske ljudske odre priredil Adolf Robida. V Ljubljani 1926. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena Din 18.— za izvod. »Mlinar in njegova hči« je igra iz onih časov, ko je bil namen odra res plemenit in poučen.

Ph. Scharsch — dr. Fr. Jere: Spoved malih grehov. (Pogostna spoved.) V Ljubljani 1926. Založila prodajalna Katol. tisk. društva (Ničman) v Ljubljani. — Dočim se Jugosl. knjigarna zaposluje bolj z zalaganjem šolskih, gospodarskih, tehničnih

in leposlovnih knjig, dopolnjuje prodajalna K. T. D. vrzel nekoliko manj negovane panoge — versko-prosvetne literature z zalaganjem cerkvenih govorov stolnega pridigarja dr. Opeka, šmarnic in dr. — Zgoraj imenovano knjigo, ki je prva te vrste v slov. jeziku, so toplo pozdravili vsi duhovni voditelji, zlasti redovne osebe in vsi, ki žele napredovati v duhovnem življenju. Knjiga je tembolj važna in potrebna, ker se množi vsakdanje preijemanje sve-tega obhajila in se v knjigi obravnava tudi vprašanje, v kakšnem razmerju naj bo sv. spoved do vsakdanjega sv. obhajila. Nauki so povzeti iz navodil sv. Avguščina, sv. Tomaža Akv., in iz Rim-skega katekizma. Nauki za življenje pa slone na navsvetih sv. Frančiška Sal. in sv. Jedrta. — Knjiga je pisana v lepem in umljivem jeziku.

Obrtni slovar. (Nemško-slovenski del.) Se-stavil prof. H. Podkrajšek. Prevalje 1926. Za-ložila Družba sv. Mohorja. Delo 30 let! Pri-poročamo vsem, ki bodo iskali izrazov bodisi za tvarino, orodje, delo in izdelke katerekoli stroke obrtne, trgovske, tvorniške, železniške i. dr. Slovar ima 260 str. in cena 60 Din ni pretirana.

Govorilnica

Strahopetnež. Če bi bili to, kar ste p.smeno priznali, lepo na tihem povedali spovedniku, in še pristavili morebitne druge pogrške, pa bi bila spoved v kraju. Storite tako. Zraven še krepko vzdihnite: »Moj Bog — žal mi je,« in kamen od srca bo odvaljen. Čudno, da imajo nekateri moški toliko poguma za težje stvari, z obtožbo samega sebe gre pa tako nerado. Pogum! Pa kaj pravim pogum! Saj tega še treba ni; zadostuje že malo dobre volje.

K. M. Vir. V vsakem redu in v vsaki taki kongregaciji so poleg oseb s primerno izobrazbo (učiteljice i. dr.) tudi lajke, ki izvršujejo navadna dela v kuhinji, na vrtu, v delavnici (šivilje) in po-dobno. Vsaka učiteljica ima tudi sposobnost za poučevanje v ročnem delu in vezenju, dasi imajo za to stroko po večjih šolah in zavodih tudi po-sebne učiteljice. Če hočete podrobnejših pojasnil, se pa obrnite pismeno naravnost na predstojništvo omenjenega samostana.

Iv. S., št. Vid. Pisma iz dijaških vrst so vedno dobrodošla. — Pesmica ni slaba, vendar še ne zrela za tisk. Najlepši so tile verzji:

Podoba mi Tvoja prihaja
v naravi povsod pred oči:
ko solnce žareče zahaja,
ko zarja se rana budi,
ko v majniku cvetnem narava
v dehtenju spet vsa oživi,
ko vsa se ovenča narava.

Poslajte še kaj! — **R. P., Radeče.** »Trpečemu srcu« — je le preveč žalostna pesnitev. Morebiti po-skusite napisati kaj v nevezani besedi.

Št. 66. Pojdite, pojdite! Tako bojazljiv pa člo-vek ne sme biti. Za smrtni greh pridejo vendar tri stvari v poštev: Smrtni greh stori, kdor pre-lomi božjo zapoved 1. v važni reči, 2. tako, da greh jasno spozna, in 3. da popolnoma privoli vanj. Obrnite to merilo nase, pa boste videli, da manj-ka še veliko metrov do smrtnega greha.

Nemirnež. Dotični osebi bi tako-le odgovorili: Res je, da se beseda »vice« ne nahaja v sv. pismu, pač »pójem« tega, kar vice značijo. V potrdilo: V sv. pismu beremo, kako je Juda Makabej:c po bitki zbral večjo vsoto denarja in jo poslal v Jeru-zalem, da bi se v svetišču opravljale pravne dar-itve za padle; »kajti,« tako beremo dalje na istem mestu sv. pisma, »sveta in dobra je misel, moliti za mrtve, da bi bili rešeni grehov.« — In Jezus sam govori o kraju na onem svetu, ki iz njega ni rešitve, dokler ni poplačan zadnji vinar... Ta kraj je kraj očiščevanja — vice. Dušam v vicah lahko pomagamo z molitvijo, odpustki, z dobrimi deli, zlasti pa z daritvijo sv. maše. To je nauk sv. Cer-kve. Vse stene, vsi mostovi po katakombah izpri-čujejo zgoraj razloženo resnico. Neštetokrat beremo na grobnih spominkih — od početka do danes — klic rajnih: Prosite za nas!

ZAHVALE.

Terezija Završnik (Sv. Pavel pri Pr.) se toplo zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Mali Tereziji za pomoč v bolezni. — Mar. Štravs se zahvaljuje Materi božji, sv. Antonu Pad. in t. Ant. M. Slomšku za uslišanje v časni zadevi. — Ana in Minka Čokut se zahvaljujeta sv. Jožefu za pomoč v težkih zadevah. — Ana Štrukelj, Pol-jane, se zahvaljuje rakovniški M. b. za ozdravlje-nje roke; A. M. Slomšku, sv. Roku, sv. M. Tere-ziji pa za izboljšanje v težki bolezni in za več-kratno pomoč. — Tretjerednica in članica Marijine družbe A. L. od Sv. Trojice v Slov. gor. je bila ob dvakratnem napadu pobsnelega vola čudovito rešena po posredovanju sv. Male Terezije in nato zopet čudovito ozdravljena, ko je 4 dni vsled no-tranjih poškodb kri bruhala. Klicalca je s posebnim zaupanjem na pomoč Malo Cvetko. Nanaglooma je ozdravela in zdaj zopet lahko opravlja svoja dela. Vsled tega se tem potom ljubljenci sv. M. Tere-ziji javno zahvaljuje in priporoča vsem, naj iščejo pri nji zaupljivo pomoči. Zgorajšnjo izjavo potrjuje tudi dušni voditelj P. Ž. A. — Šolska sestra E. se srčno zahvaljuje bož. služabniku Slomšku za usli-šanje v važni zadevi in priporoča vsem, ki kaj potrebujejo, naj se nanj obračajo. — Marija Mivšek se zahvaljuje presv. Srcu J., sv. Antonu, sv. Mali Tereziji za večkratno uslišanje. — R. Č., št. Vid nad Ljubljano, se je priporočala škofu Slomšku. Po več ko štiriletni bolezni na živcih in v želodcu se zdrave vrača. V zahvalo prosi prebl. Devico, naj posreduje, da doseže Slomšek čimprej čast oltarja. — S. M., Ponikva, se zahvaljuje Mariji Pom. na Rakovniku, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziji in t. škofu Slomšku za ozdravljenje svoje hčerke. — Antonija Lovšin (otok Krk) se zahvaljuje Mariji Pomočnici za dobljeno zdravje in s tem izpolnjuje svojo obljubo. — Iskrena zahvala Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Luciji, sv. Roku in dr. pomočnikom za večkratno pomoč. R. M. — J. Zelič izreka iskren-o zahvalo najsv. Srcu J. in M. za rešitev v silno težki bolezni; enako se zahvaljuje sv. Antonu P., sv. Frančišku, sv. M. Tereziji in sv. Jožefu za po-moč v bridki težavi — Srčna hvala sv. Mali Tere-ziji in sv. Antonu P. za uslišano prošnjo (zdravje otroka) Ana Praprotnik. — Neža Seme iz Teharja se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziji in t. škofu Slomšku za uslišano molitev v zelo važni zadevi. — M. K., Kranjska gora 84, se za-hvaljuje lurski Materi božji za odvrnitev velike nesreče pri živini. — Anica Seršen iz Ljutomera se zahvaljuje sv. Mali Tereziji in Materi božji na Brezjah za zopet zadobljeno dragoceno zdravje po težki, brezupni bolezni. V znak hvaležnosti po-silja 25 Din za prospeh »Bogoljub«-a.

Odpustki za mesec november 1926.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe:

1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen;
2. p. o. poljuben dan v mesecu, če prejmejo sv. zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. Ponedeljek. Vsi svetniki. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br.; d) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — Tretjerednikom v. o. — Danes opoldne počenši in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki prejmejo sv. zakramente, tolikrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morajo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. okt. dalje ali v osmini praznika, torej do 8. nov.; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 8. nov.

2. Torek. Vernih duš dan. P. o.: a) udom br. za duše v vicah; b) udom br. presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega.

13. Sobota. Sv. Stanislav. Sv. Didak. P. o.: a) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) istim kakor jutri.

14. Nedelja. Sv. Jozafat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Ponedeljek. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. P. o.: udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi.

16. Torek. Sv. Neža Asiška. P. o. istim kakor 14. dan.

19. Petek. Sv. Elizabeta. P. o. istim kakor 14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. Nedelja. Darovanje Marije Device. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za razširjenje »Dejanja«; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. Sreda. Sv. Janez od Križa. P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

25. Četrtek. Sv. Katarina. Tretjerednikom v. o.

26. Petek. Sv. Lenard Port. P. o.: istim kakor 14. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Jakob Marški. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 14. dan.

29. Ponedeljek. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 14. dan.

30. Torek. Sv. Andrej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji, če molijo za razširjanje sv. vere.

Schichtov

način pranja

Namakaj z „Žensko hvalo“, peri z „Jelenjim milom“!
To ne pokvari perila ter ga popolnoma očisti.

NOVE OSTANKE LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z necmejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 350 milijonov kron.

za obleko in perilo prodaja vsako sredo
in soboto za skoro **polovično ceno**

TEKSTILBAZAR

Ljubljana, Krekov trg 10

v prvem nadstropju

Pišite po cenik!

JAVNA ZAHVALA.

Laboratorij Alga, Sušak 7.

Spominjate se še gotovo mojih naročil »Alge« iz l. 1914 in da sem Vam že takrat javil moje ozdravljenje od starega revmatizma.

Vojna težave in razne okoliščine so mi iznova zrahljale moje zdravje, revmatizem l. t. d. so me zopet prisilili, da sem naročil zopet to zdravilo, pa Vam moram naznaniti svoje posebno priznanje kakor tudi preje, da je to edini lek, zagamčen proti revmatizmu.

Poskusili so ga mnogi pri nas, vsi z najboljšim uspehom, vsi ga hvalijo in redek je pri nas, ki ne bi imel pri hiši kake steklenice »Alge«, ker je »Alga« zdravilo, ki mnogokrat dobro deluje in ublaži mnoge bolezni.

Pošljite zame in za moje znanee še 25 steklenic »Alge«.

V februarju 1926.

Spoštovanjem
RUDOLF BOGIC.

KAJ JE „ALGA“?

»Alga« je zdravilo, sestavljeno iz čisto rastlinskih sokov, ki se rabijo z gotovim uspehom proti revmatizmu, glavobolu, zobobolu, omedlelci, želodčni slabosti itd.

Na tisoče priznanj, ki prihajajo dnevno, potrjuje, da je »Alga« proti revmatizmu zdravilo, brez katerega ne bi smela biti niti esa hiša.

Preskusite »Alga« proti revmatizmu, glavobolu, zobobolu itd. Gotovo boste zadovoljni. Pomagala je tisočem, pomagala bo tudi Vam. Za poskušnjo lahko naročite najmanjšo količino. Po pošli se naroča na nasl.: Laboratorij »Alga«, Sušak 7 (Hrv.), 4 steklenice »Alge« s pošto in omotom 77 Din, — 8 steklenic s pošto in omotom 131 Din, — 14 steklenic s pošto in omotom 235 Din, — 25 steklenic s pošto in omotom 320 Din.

Dobra gospodinja

ki pozna zdrava načela štedenja s časom, denarjem in perilom, rabi za pranje samo pristno

Zlatorog terpentinovo mlo,

ki napravi perilo snežnobelo in dišeče in jo vrhu tega tu pa tam prijetno preseneti s pristnim zlatnikom!

